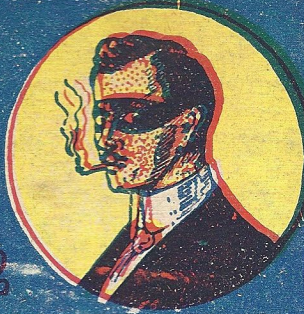

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 109

Kleine oorzaken = groote gevolgen.

10 Cents
België 25 Centimes

„Ge neemt een foto van den citadel!” Met deze woorden kwam een politieman op den niets kwaads vermoedende af. „Gij zijt gearresteerd!”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een interessante vondst.

In Victoriastreet, een van de voornaamste straten van het West-End van Londen, stond een kleine, twee verdiepingen hooge villa, die naar den straatkant door een grooten tuin aan de nieuwsgierige blikken der voorbijgangers onttrokken was.

Terwijl over dag de vensterluiken gesloten en de zijden gordijnen naar beneden gelaten waren, straalde des avonds het heldere electriche licht naar buiten en stonden voor de poort verscheidene equipages en auto's, die gasten aanbrachten.

De oorzaak daarvan kon men gemakkelijk gissen: de villa was de vergaderplaats van een der voornaamste clubs van Londen, waarin hoofdzakelijk de voorname adel, hooggeplaatste officieren, ambtenaren en diplomaten bijeen kwamen.

Het was hoogst moeilijk om tot deze residentie-club toegelaten te worden; men wilde zooveel mogelijk onder elkaar blijven. Aan gasten werd alleen de toegang verleend, als zij door een der leden geïntroduceerd waren.

Ook Lord Edward Lister, die als John C. Raffles zich er op beroemen kon, de man te zijn, die in Engeland het meest bewonderd werd, behoorde sedert

jaren, onder den naam van Lord Grammston, tot de leden dezer club en had zich ook hier, evenals overal, door zijne groote gaven en scherpen blik een voorname plaats onder de leden weten te verschaffen.

Telken keer als hij de club bezocht, heette men hem van alle zijden hartelijk welkom. Want wel verre van dat men vermoedde, wie zich achter den naam van Lord Grammston verborg, verheugde men zich reeds bij voorbaat op zijne aangename tegenwoordigheid.

De leden van de residentieclub konden er ieder voor zich aanspraak op maken, dat zij het leven kenden.

Maar niettemin steeg hunne vroolijke stemming iederen keer als Lord Grammston verscheen.

Het duurde dan gewoonlijk niet lang, of men zat, met John C. Raffles in hun midden, rondom de kachel in de conversatiezaal, begon te lachen, maakte zich vroolijk en hoorde allerlei geestige gezegden.

Ook heden wist de groote onbekende niets beters te doen, dan een bezoek te brengen aan de residentieclub.

Maar hij kon niet vermoeden, dat er iets bijzonders zou voorvallen.

Juist toen hij met zijn auto voor het clubgebouw arri-

veerde, kwam daar een equipage aan, waaruit twee heeren stapten.

Lord Lister kende slechts een van hen, die een hooge betrekking bekleedde aan het ministerie van marine.

Zijn begeleider, dien hij, naar het scheen, in de residentieclub wilde introduceeren, moest wel een boezemvriend van hem zijn, want terwijl zij met hunne jassen over den arm, de breede trappen der villa opstegen, waren zij in zulk een druk gesprek verdiept, dat zij niet de minste acht sloegen op den grooten onbekende, die hen op den voet volgde.

Plotseling bemerkte John C. Raffles, dat uit een der zakken van de jas van den vreemdeling een zwart zakboekje viel.

In het voorbijgaan bukte Lord Lister zich en raapte het op.

Maar voor dat hij de voor hem aan gaanden op het verlies opmerkzaam maakte, wilde hij, zooals hij gewoon was, om op alle kleinigheden te letten, het boekje even inzien.

Hij doorbladerde het vluchtig en scheen het reeds weer dicht te willen slaan, toen plotseling iets zijn aandacht scheen te trekken.

Hij bleef een oogenblik staan. Maar eensklaps keerde hij zich om, ging stiller de trap weer af en liep naar den tuin terug.

Op de straat gekomen, nam hij een rijtuig en liet zich naar het café Bristol aan de Westminster street brengen.

Het café was druk bezet; maar na eenig zoeken vond de groote onbekende in een der hoeken een vrij tafeltje waaraan hij plaats nam.

Eerst nadat de kellner hem het bestelde gebracht en weer weggegaan was, haalde Lord Lister het zakboekje te voorschijn en begon het te doorbladeren.

De trekken op zijn gelaat werden daarbij steeds scherper, waardoor hij ouder scheen dan hij inderdaad was.

Men hoorde hem verscheidene malen het woord „hemel” fluisteren. Zijne oogen schoten vuur.

Het moest wel iets buitengewoons zijn, dat in staat was den grooten onbekende zooveel belang in te boezemen, want toen hij eindelijk het zakboekje genoeg had doorsnuffeld, lag er op zijn gezicht een groote dosis verontwaardiging.

Hij riep den kellner, betaalde en reed onmiddellijk naar den residentieclub terug.

Daar verwekte zijn komst de grootste blijdschap.

„Gelukkig, dat u gekomen bent,” riep de presi-

dent van de residentieclub, Lord Darrington, hem tegemoet. „Er heerscht hier vanavond geen opgewekte stemming. Maar nu zal dat wel beter worden.”

De Groote Onbekende boog en antwoordde.

„Ik voel mij er door vereerd, dat uwe Lordschap mij met deze woorden begroet,” en met een lachje voegde hij er bij: „Ik vergis mij zeker niet, als ik beweer, dat de pers van Londen op de stemming der aanwezige heeren haren invloed oefent; want dagelijks wordt daarin gesproken over het optreden van Duitsche spionnen.”

Wat Lord Lister met deze opmerking bereiken wilde, scheen hem te gelukken, want dadelijk vormde zich een groepje om hem heen.

Men nam plaats, stak een sigaar of sigaret op en begon zich in de politieke gesprekken te verdiepen.

John C. Raffles bemerkte spoedig, dat onder degenen, die om hem heen zaten, zich ook de ambtenaar van het ministerie van marine en diens onbekende begeleider bevonden, die het zakboekje op de trap verloren had.

Dit versterkte hem nog meer in zijn besluit om het onderwerp van het gesprek nog verder door te zetten.

Daarom zei hij tot den naast hem zittenden baronet Gaston, met tamelijk luide stem, maar met een ironisch lachje om zijn mond:

„U zet zulk een treurig gezicht, baronet, alsof de helft van het Britsche Koninkrijk reeds in het bezit van het Duitsche leger was.”

De jonge diplomaat, die zich met verlof te Londen bevond, voor dat hij zijn nieuwe post te Bucharast aanvaardde, ging echter niet op deze spottende woorden in, maar antwoordde:

„Ik weet waarlijk niet, hoe u den moed nog hebt, om al onze nationale zorgen lachend te bespreken.

Ik moet integendeel bekennen, dat de tegenwoordige politieke toestand van Engeland ons ernstig bezorgd maakt.

Denk maar eens na:

Duitschland breidt zijn vloot zoodanig uit, dat het ons, om het overwicht te behouden, tot de hoogst mogelijke uitgaven dwingt.

Frankrijk schaft zich tegenwoordig een eskader van luchtschepen aan, waartegenover wij geheel weerloos staan.

Rusland is onze ergste tegenstander in Perzië en heeft buitendien al de Balkanstaten zoo onder haren invloed gebracht, dat wij in die landen geheel machteloos zijn.

Japan flirt met Amerika. Turkije zweert bij den Driehond, Scandinavië haat ons, omdat wij het in den handel benadeelen, onze koloniën in Afrika geven ons handen vol werk, zelfs in Indië schijnt er iets te broeien en de Ieren..."

John C. Raffles sloeg zijn beenen over elkander:

"Wat u daar gezegd hebt, is een politieke voorstelling," zeide hij op ironischen toon.

Maar de baronet antwoordde niet.

In plaats van hem riep François Goullston, ritmeester van een Londensch cavallerieregiment:

"De baronet heeft het voornaamste vergeten, namelijk: het Duitsche spionnenstelsel; waarvoor wij ons niet genoeg in acht kunnen nemen."

De meeste heeren stemden dit toe en van alle kanten riep men:

"Het is eigenlijk ongehoord! schandelijk! — hoe dat nog wel eens zal afloopen?"

De Groote Onbekende wachtte kalm tot dat men weer tot rust gekomen was.

Daarna zeide hij:

"Ik beweer daar tegenover, dat van al deze verhalen, waardoor wij ons in het buitenland bespottelijk maken, geen woord waar is. Dat zijn allemaal slechts courantenberichten, waardoor de inwoners van Engeland als het ware verblind worden."

Daarmede beweerde hij iets, wat aan velen zijner landslieden reeds dikwijls gebleken was; en toch wilde nu niemand het gelooven.

Van alle kanten trachtte men hem op zijne dwaalbegrippen attent te maken.

Maar tevergeefs. Lord Lister liet zich niet overtuigen.

Ja, toen de ritmeester Goullston op een scherpen toon verklaarde, dat dergelijke begrippen zoo lang als de residentieclub bestond, nog nooit door een harer leden waren verkondigd, stond John C. Raffles op.

Zijne grijze oogen schoten vuur en op eenigszins bitteren toon antwoordde hij:

"Dat is waar, sir. En ik zal mijne meening niet alleen te allen tijde en tegenover iedereen uitspreken, maar wil, om duidelijk te zijn, het volgende er nog bijvoegen:

Als er werkelijk gespionneerd wordt, dan gebeurt dat niet door het buitenland, maar juist door Engeland, dat daartoe opdracht heeft van een vreemde mogendheid."

Het is onmogelijk den storm van verontwaardiging te beschrijven, die er nu losbrak.

Allen, die aanwezig waren, en den voornamen adel, het militarisme en de regeering van het land vertegenwoordigden, — zij allen gevoelden zich in hun persoonlijke eer gekrenkt.

De ontevredenheid werd zóó groot, dat de oude president Darrington verscheidene keeren in de bres moest springen, om handtastelijkheden te voorkomen.

Slechts twee personen waren bij de algemeene opgewondenheid kalm gebleven; namelijk de ambtenaar van het ministerie van marine en zijn geleider.

De Groote Onbekende hield hen scherp in het oog. Thans bemerkte hij, dat een van hen in zijn borstzak tastte.

Daarna stond hij op, ging de deur uit en kwam reeds na eenige oogenblikken terug met een gezicht als een lijk.

Hij had het verlies van zijn zakboekje bemerkt.

In der haast sprak hij eenige woorden tot zijnen begeleider.

De beide mannen keken elkander angstig aan.

Daarna stonden zij op, namen afscheid van de aanwezigen en verlieten in groote haast de zaal.

Hun verdwijnen viel niemand op want, naar aanleiding van de beschuldiging van Lord Crammston, was men in zulke heftige discussies geraakt, dat men voor al het overige geen oogen of ooren scheen te hebben.

Slechts gedurende de eerstvolgende uren werden de gemoederen langzamerhand kalmer. Eerst toen men laat in den nacht naar huis ging, vond John C. Raffles gelegenheid, om tot den president van de club de vraag te richten, die hem reeds lang op de lippen had gelegen.

Terwijl hij aan de zijde van den grijzen aristocraat door de vestibule ging om de garderobe te bereiken, zeide hij schijnbaar onverschillig:

"Er heerschte hedenavond tamelijk veel opgewondenheid. De heeren schenen allen strijd lustig te zijn, op eene uitzondering na, — ik heb het oog op den ambtenaar van het ministerie van marine, die geen enkel woord gesproken heeft!"

Lord Darrington begon te lachen.

"Hebt u het oog op sir Ernst Barness? Welnu, mijn waarde Crammston, u zult hem nooit over politiek hooren spreken."

John C. Raffles begon te lachen en vroeg:

"Wie was zijn begeleider toch? Ik heb gedurende den loop van den avond geen gelegenheid gevonden

om mij aan hem te laten voorstellen, maar hij heeft een interessant uiterlijk."

De oude president knikte toestemmend.

„Dat is ook mijn oordeel, waarde Lord. Sir Barness stelde mij hem voor als baronet Huggins. De baronet, die een zijner beste vrienden is, moet verscheidene jaren regeeringscommissaris in Indië geweest zijn en is eerst onlangs weer naar Engeland teruggekeerd, om bij den binnenlandschen dienst geplaatst te worden."

De Groote Onbekende deed zijn jas aan en terwijl hij zijne glacé handschoenen wilde aantrekken, zeide hij op onverschilligen toon :

„Ik twijfel er aan, dat hij het hier lang zal uithouden. Men heeft mij dikwijls verteld dat onze ambtenaren, die meerdere jaren in Indië geweest zijn, den Londenschen mist en het koude klimaat niet meer verdragen kunnen."

Toen Raffles daarna in zijn auto zat, haalde hij weder het noodlottige zakboekje te voorschijn en schudde het hoofd.

„Hij heeft beweerd, baronet Huggins te zijn, maar hier staat een andere naam. De zaak klopt dus niet. Welnu, morgen zullen wij wel verder zien."

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een brutale inbraak.

Den volgenden middag zat de Groote Onbekende met zijn jongen vriend en secretaris Charly Brand in de salon van een familiehôtel.

Door de geopende deur kon men in het slaapvertrek zien, dat, evenals de salon, eenvoudig was ingericht.

De beide heeren zaten in fauteuils; van af het plafond straalde een elektrische lamp haar licht uit door het vertrek.

Op de tafel stond een zilveren theepot en uit de theeglazen steeg een lichte damp op.

Lord Lister bood zijnen jongen vriend een sigaret aan en nam er daarna een voor zich zelve.

Zij bleven een poos zwijgend rooken; daarna nam Charly Brand een gemakkelijke houding aan en zeide met een gevoel van welbehagen:

„Ik kan je verzekeren, Edward, dat ik mij gedurende de laatste twee jaren nog geen enkelen keer zoo wel gevoeld heb als in deze week, nu wij in dit eenvoudige pension wonen. Ik zou je er iederen dag wel voor willen danken, dat je aan mijn verzoek hebt voldaan en genegen bent, om een einde te maken aan je gevaarlijke

avonturen. Ik heb het eerst niet kunnen gelooven dat het ernst was.

Maar nu je onze villa in Regent-street wilt verkopen en er mede tevreden zijt, dat wij alleen deze beide vertrekken bewonen, nu begin ik er ernstig aan te gelooven, dat ons, na al de doorgestane avonturen, nog eenige jaren van rust en genot mogen toebedeeld zijn."

De Groote Onbekende keek zijnen jongen vriend gedurende dit lange gesprek opmerkzaam aan. Er kwam een glimlach op zijn gelaat, toen hij antwoordde:

„Wees er van overtuigd, Charly, dat ik het ernstig meen. Ik ben vast van plan stil te gaan leven. Maar..." hij blies een dikke rookwolk uit, ... „voor eenmaal zal ik genoodzaakt zijn om onze rust af te breken."

Toen de jonge man hem verschrikt aankeek, haalde hij het zwarte zakboekje te voorschijn, dat baronet Huggins den vorigen avond op de trap van de residentieclub verloren had.

„Wees zoo goed, je stoel wat naderbij te trekken

en laat ik je even mededeelen, wat ik gisteren gevonden heb."

De jonge secretaris keek vreemd op en deed wat zijn vriend en meester hem bevolen had.

John C. Raffles wachtte tot dat Charly naast hem zat.

Eerst toen sloeg hij het zakboekje open en wees met zijnen vinger naar den naam, die op de eerste bladzijde vermeld stond „Henri Routard" las Charly Brand.

„Het is voor den eersten keer, dat ik dezen naam hoor, Edward. Wie is dat? En van wien heb je dat zakboekje gekregen?"

„Je doet mij twee vragen tegenlijk," antwoordde de Groote Onbekende lachend, „maar ik zal het je dadelijk zeggen:

Monsieur Henri Routard is baronet Huggins en het boekje heb ik van hem zelf. Hij heeft het mij wel niet persoonlijk gegeven, maar toen hij van mij wegging liet hij het vallen en raapte ik het op."

Charly Brand haalde de schouders op.

„Wat heb je daar aan? Een zakboekje! — als ik in jouw plaats geweest was dan had ik het dadelijk aan den baronet teruggegeven."

De Groote Onbekende begon hartelijk te lachen en antwoordde:

„Ik was zoo vrij, juist het tegendeel te doen en het boekje te behouden. Want de inhoud is zeer interessant, vooral als men bedenkt, dat de eigenaar Engelsch staatsambtenaar is, die, naar Lord Darrington mij mededeelde, de hooge betrekking van commissaris in Indië bekleed heeft."

De jonge secretaris trok een gezicht waaruit men kan bemerken dat de zaak hem nog niet duidelijk was.

„Dat is mij vrij onverschillig," antwoordde hij; „maar ik zou je zeer dankbaar zijn, als je mij wilde mededeelen, waarom de man twee verschillende namen draagt en waarom zijn zakboekje je zooveel belang inboezemt."

Lord Edward Lister streek de asch van zijn sigaret en antwoordde op kalmen toon:

„Omdat deze Engelsche baronet een spion van de Fransche regeering is en de bewijzen daarvoor in dit boekje genoteerd staan."

Charly Brand was door deze mededeeling zóo verast, dat hij zijn stoel eensklaps achteruit schoof.

De Groote Onbekende fronste de wenkbrauwen.

„Ik beweert niets, wat ik niet bewijzen kan en vooral

dan niet, wanneer het zulk een belangrijke zaak betreft als deze.

Kom maar eens weer wat nader bij mij, dan zal ik je dadelijk bewijzen, dat ik geen woord te veel gezegd heb."

De jonge secretaris, wiens belangstelling door de woorden van zijn vriend en meester zeer hoog gespannen was geworden, ging weer wat dichterbij Lord Lister zitten en wachtte op de mededeelingen, die deze hem doen wilde.

Er verliep bijna een uur, voordat Raffles zijn jongen vriend alles had verklaard, wat in het zakboekje genoteerd stond.

Zij zaten met de hoofden dicht bij elkander en de stem van den Grooten Onbekende was het eenige geluid, dat men in het vertrek hoorde.

Toen men eindelijk alles in het zakboekje had doorgesnuffeld, sprak Lord Lister zijn oordeel daarover uit met de volgende woorden:

„Dit boek bevat niet alleen opgaven omtrent de sterkte van ons leger in tijd van oorlog en vrede, het bevat ook een volledige opgave omtrent onze geheele vloot; en voorts eene mededeeling, hoe sterk ieder afzonderlijk eskader en hoe ieder schip bewapend is en welke geschikt zijn in tijd van oorlog.

Er staat zelfs ook in genoteerd, welke schepen niet meer geschikt zijn voor den modernen oorlog.

In algemeene trekken is dit de inhoud van het zakboekje. Je zult nu zeker wel met mij inzien, welk een belangrijke vondst ik heb gedaan.

Baronet Huggins is naar alle waarschijnlijkheid een spion van de Fransche regeering.

Dit boekje is dus voor iedereen die het in handen krijgt, van onschatbare waarde."

Charly Brand was weer gaan zitten en streek zich met de hand over het voorhoofd.

Hij was geheel verslagen en moest moeite doen om datgene te kunnen gelooven, wat hij zoo even gehoord en met eigen oogen gelezen had.

Hij was op en top Engelschman en er trotsch op, dat hij tot de beste natie der wereld behoorde.

Maar hij was zeer opgewonden, wanneer hij er aan dacht, dat er een onderdaan van het Vereenigd Britsche Koninkrijk bestond, die in staat was, een schandelijk verraad tegenover zijn vaderland te plegen.

Hij schudde telkens weer het hoofd en keek John Raffles aan, alsof hij een spook had gezien.

Eindelijk riep hij:

„Het is bijna niet te gelooven, Edward! Dat is de

grootste schurkenstreek, die ik ooit heb gehoord! Die man verdient, dat hij in stukken gehouwen of op de pijnbank gelegd werd.

Hij, die zijn vaderland verraadt, is een gemeene schelm!"

Lord Lister keek hem glimlachend aan.

Hij gevoelde een innerlijke blijdschap over de geestdrift van zijn jongen secretaris. Want ook hij was een Engelschman! En al mocht hij ook gedurende eenige jaren in opstand geweest zijn tegen sommige burgerlijke begrippen en onrechtmatige wetten, zoodra het de eer en den naam van zijn vaderland gold, vergat hij dat.

Dan was hij een oprecht Engelschman!

Dan was hij trotsch en gelukkig in het bewustzijn, zich een zoon van zijn vaderland te mogen noemen en in zijn oogen was het een nietswaardige, die de eer van dit vaderland durfde aan te tasten.

Daarom las men ook op zijn gezicht een blik van verontwaardiging, daarom had zijn stem een scherpen toon, toen hij antwoordde:

„Zeer juist, Charly en je moogt mij gerust een ellendeling noemen, als ik dien misdadiger niet binnen eenige weken aan de bevoegde macht heb overgeleverd."

Hij was opgestaan; zijne hand die hij om den rand van de tafel geklemd had, beefde van opgewondenheid.

Charly Brand voelde dat hem een rilling door de leden ging. Maar de zorg voor zijn geliefden vriend deed hem weer kalmeeren.

Daarom sprak hij op waarschuwend toon:

„Bedenk wel, Edward, dat je een moeilijken strijd zult te voeren hebben. Menschen zooals baron Huggins deinzin voor niets terug."

De stoeve trekken in het gelaat van Lord Lister waren bij deze woorden van zijn jongen vriend verdwenen. Er kwam een ironisch lachje op zijn gezicht toen hij antwoordde:

„Wees onbezorgd, Charly. Ik hoop, dat je tevreden zult zijn. Ik zal dezen keer natuurlijk geheel anders moeten optreden dan tot dusverre, want de veranderde omstandigheden eischen dat.

Tevens geef ik je er nogmaals mijn woord op, dat mijn optreden tegen den Engelschen spion, het laatste avontuur zal zijn, waaraan ik mij waag. Ik hoop zoodoende met alle eer af te kunnen zien van een werkring, dien ik sedert jaren voor niets anders beschouwd heb dan voor komediespel."

Charly Brand scheen in de war geraakt te zijn door de vreemde houding van zijnen heer en meester en alleen om dat te verbergen, vroeg hij:

„Weet je dan, waar Huggins woont?"

De Groote Onbekende ging weer zitten en stak een nieuwe sigaret op.

„Ook dat weet ik. Ik heb dezen voormiddag gebruikt om dat op te diepen.

In Trafalgar street no. 63 heeft hij een alleenstaande villa gehuurd en die op eigen kosten laten meubileeren.

Van den portier vernam ik, dat de baronet geen bezoeken ontvangt. De tuin, die om de villa ligt, is geheel afgesloten, de vensters en deuren zijn steeds op slot. Des nachts liggen twee groote doghonden in den tuin en iederen nacht heeft een van het dienstpersoneel order om wakker te blijven en ieder half uur gewapend en vergezeld van de beide doghonden, rondom de villa te patrouilleeren."

Charly Brand keek Raffles met groote oogen aan.

„Ik begrijp niet, Edward, waarom je aan dit alles zooveel waarde hecht."

De Groote Onbekende haalde de schouders op.

„Dat zal ik je zeggen, waarde vriend. Ik ben van plan om aan den eerbiedwaardigen baron Huggins in den loop van den volgenden nacht een bezoek te brengen en het spreekt van zelf, dat ik dan eenigszins bekend moet zijn met den toestand."

De jonge secretaris greep zijn heer en meester bij den arm.

„Wil je dezen nacht dan bij hem inbreken?" vroeg hij verwonderd. „Maar Edward, dat zou iets krankzinnigs zijn! Te oordeelen naar hetgeen je mij zoo even hebt medegedeeld, zal het je niet eens gelukken, de muren van de villa te bereiken."

Lord Lister liet de hand van zijn vriend los en antwoordde vriendelijk lachend:

„Voor iemand, die moed heeft, is dat geen punt van tegenstand. Ik geloof je daarvan in de laatste jaren genoeg bewijzen gegeven te hebben en wees er van overtuigd, dat ik ook dit keer mijn doel zal bereiken."

Het was den volgenden nacht een weer, zooals men alleen in Londen kent.

Een stormwind joeg door de straten, zoodat de weinige voorbijgangers nauwelijks adem konden halen.

De regen viel bij stroomen neer en als die stortbuien voor een oogenblik ophielden, dan kwamen van den

kant van de Theems dikke zwarte nevelmassa's en hielden alles in een dikke duisternis.

Bijna alle verkeer had opgehouden, slechts zéér langzaam konden de cabs en andere voertuigen vooruit komen; van den kant der rivier hoorde men de signalen der stoombooten.

Trafalgar street was in dit late middernachtsuur geheel ledig. Slechts nu en dan zag men de lantaarns van een auto, die hare lichten door de duisternis trachtte te dringen, waarna alles weer in diepe duisternis gehuld werd.

Handetastend vervolgden de weinige voorbijgangers hunnen weg, vrezend dat zij in het eerstvolgende oogenblik tegen iemand zouden aanloopen.

Langs de ijzeren hekken, die rechts en links langs de Trafalgar street geplaatst zijn, liep langzaam een man.

Hij had den kraag van zijn ulster omhoog geslagen, zijn autopet diep over de oogen getrokken, en vervolgde zoo zijn weg.

Nu en dan bleef hij staan, telken keere voor den ingang van een der villa's.

Uit de electriche zaklantaarn, die hij in zijn hand had, liet hij af en toe een lichtstraal op de deur vallen, doofde de lantaarn daarna uit en vervolgde zijne wandeling.

Eindelijk scheen hij gevonden te hebben, wat hij zocht.

Een hoog, ijzeren hek, ter rechter en ter linker zijde geflankeerd door twee uit steen gehouwen leeuwen.

Weer verspreidde de zaklantaarn haar licht gedurende een oogenblik over de omgeving, wierp hare stralen op het slot en werd daarna opnieuw uitgedraaid.

Er heerschte diepe stilte en ondoordringbare duisternis.

De man wierp zijn muts en mantel van zich af. Hij droeg niets anders dan een zwart tricot, dat zich om het lichaam sloot. Hij boog zich voorover naar den op den grond liggenden mantel en nam daaruit een zwart zijden masker, dat hij zich voor het gezicht deed en eindelijk haalde hij er de electriche zaklantaarn uit.

Daarna klemde hij zijn handen om de ijzeren staven van het hek.

Hij boog zich voorover, keek nog eens rond en klom toen tegen het hek op.

Hij steunde op de rozetten, klom als een kat verder, steeds hooger en hooger.

Eindelijk was hij boven. Een oogenblik rustte hij uit;

daarna liet hij zich aan de andere zijde vlug naar beneden glijden.

Binnen tien minuten was John C. Raffles in den tuin der villa van baronet Huggins.

Toen hij des voormiddags het huis had opgenomen, moest hij zeer zeker alle toestanden nauwkeurig opgemerkt hebben.

Want hij maakte geen gebruik van den breeden weg die direct naar de villa voerde, maar wendde zich naar rechts, sloop langs den muur en trachtte de achterzijde van de villa te bereiken.

Er verliep zeker wel een kwartier vóórdat hij zijn doel bereikte. Verscheiden keeren bleef hij staan om te luisteren en was zelfs eenmaal plat op den grond gaan liggen, omdat hij meende in de nabijheid voetstappen te hooren.

Hij kroop op handen en voeten verder.

De klok van de Trinidad-kerk sloeg half een, toen de Groote Onbekende zijne gevaarlijke wandeling eindigde. Hij stond nu aan de achterzijde van de villa.

Hij luisterde eenige oogenblikken — daarna haalde hij zijn electriche zaklantaarn te voorschijn, ten einde om zich heen te kunnen zien. Binnen eenige oogenblikken had hij de omgeving verkend en gevonden wat hij zocht.

Aan zijne linkerzijde bevond zich een keldervenster, waarvan een der ruiten waarschijnlijk door den storm was ingedrukt. Het was in groote lange splinters gesprongen. De Groote Onbekende trok deze splinters uit het vensterraam. De daardoor ontstane opening maakte het hem mogelijk om zijn arm er door te steken en den grendel aan de binnenzijde te openen.

Langzaam schoof hij het draaibare venster open.

Daarop ging hij op zijn knieën liggen en liet een lichtstraal van zijn zaklantaarn dringen in de diepe duisternis, die er achter de vensters heerschte.

Het was een met steenen bevloerde kelder, die zich ongeveer twee meter beneden het venster bevond.

Lord Lister begreep, dat hij een gevaarlijken sprong moest doen, maar hij aarzde geen oogenblik om van de gelegenheid gebruik te maken, die hem hier geboden werd, om in de villa te komen.

Met zijn lantaarn tusschen de tanden, sprong hij naar beneden. Het geluid dat door zijn sprong werd veroorzaakt werd overtroffen door een naderende auto, die door de Trafalgar-street reed.

De Groote Onbekende stond, toen hij zich in den kelder bevond, een oogenblik stil om te luisteren.

Daarna liep hij onder het schijnsel van zijn lantaarn naar een gang, ging een trap op en bevond zich toen voor een gesloten deur.

Dit was een nieuwe hinderpaal. Eerst trachtte hij de deur met een zijner sleutels te openen. Het slot sprong wel terug, — maar de zware ijzeren grendel bewoog zich niet.

De Groote Onbekende fronste de wenkbrauwen. Hij zag zich nu genoodzaakt zijn toevlucht te nemen tot een middel, dat hij slechts in den hoogsten nood gebruikte, namelijk de centerboor!

Gedurende eenige minuten werd de diepe stilte afgebroken door een knarsend geluid.

Dit werd veroorzaakt door de centerboor, die steeds dieper in het hout drong.

Eindelijk was het hout rondom het slot doorboord. De deur werd opengestooten en daarop ging hij verder. Thans kwam er weer een steenen trap en daarna een lange gang, die met een dikken looper belegd was.

Rechts en links waren deuren. Bij een daarvan bleef de Groote Onbekende staan luisteren; hij hoorde iemand snorken.

Daar was de slaapkamer.

De gemaskerde bleef een oogenblik staan en liep toen, om zich heen tastend, verder.

Aan de andere zijde van de gang bevond zich een deur, waarvoor de Groote Onbekende bleef staan.

Hij wist, dat dit de ingang tot de werkkamer was en daarin zou hij zeker vinden wat hij zocht; nieuw bewijsmateriaal tegen baronet Huggins!

Terwijl hij het behang overal betastte, had hij spoedig gevonden hetgeen hij zocht, namelijk de kleine hoogten, die hem bewezen, dat daar onder zich de draden bevonden van de alarmseinen.

„Als men iemand de zaak zóó gemakkelijk maakt”, dacht hij bij zich zelf, „dan zal het wel gaan.”

Hij haalde uit zijn tricot een vlijm scherp geslepen knijptang, en maakte het behangsel los.

Een druk en nog een druk — een geknars —, de draad was doorgeknijpt en had zijn kracht verloren.

Wat nu volgde, was slechts kinderspel. Met een looper opende hij de deur van het vertrek, ging naar binnen en sloot haar weer.

Bij het schijnsel van zijn zaklantaarn ging hij naar het schrijfbureau, dat tusschen de beide vensters stond.

Hij ging in een fauteuil zitten en opende de laden.

Verscheiden pakken met brieven lagen geregeld naast elkaar.

John C. Raffles begon er in te snuffelen en hoe meer hij las, des te meer kreeg hij de overtuiging, dat Baronet Huggins, de Indische commissaris, de hooggeplaatste Engelsche staatsambtenaar, een spion van de Fransche regeering en dat sir Ernest Barness zijn medeplichtige was.

John C. Raffles eigende zich geen enkelen brief toe, hij legde ze zorgvuldig weer op hunne plaats.

Toen hij de laden weer dichtschooof was er niets van te bemerken, dat het oog van een vreemdeling een kijkje genomen had in het misdadige werk van de beide ambtenaren.

Daarop ging de Groote Onbekende terug, zonder eenig geluid en ongestoord.

Toen hij weer in Trafalgar-street stond, zijn muts zoo diep mogelijk over het voorhoofd had getrokken, en den kraag van zijn mantel omhoog gezet had, dacht hij bij zich zelve:

„Nu komt alles er op aan, dat zij geen vermoeden krijgen, opdat ik Baxter op hem kan afsturen.”

Van de zijde der kust begon de dag aan te breken.

DERDE HOOFSTUK.

In het hoofdkwartier.

Inspecteur van politie Dexter was al sedert de laatste maanden nog nooit in zijn gansche leven zoo tevreden geweest; inderdaad, het loonde de moeite, inspecteur van politie van Londen te zijn.

Raffles was niet meer te Londen, die man, die hem het leven tot een hel had gemaakt, scheen Londen voor altijd verlaten te hebben en zich eindelijk kalm te houden.

Van het uitstekend humeur van den inspecteur van politie profiteerde natuurlijk het gezamenlijke personeel, en vooral de „vloot”, de kleine secretaris Marholm, had het meeste voordeel van het goede humeur van zijnen chef.

Het kwam er niet zoo precies meer op aan, dat men op tijd in dienst kwam.

Dat bleek ook heden; de „vloot” was in plaats van om negen uur eerst om half tien gekomen, ging, daar de inspecteur van politie nog niet aanwezig was, voor zijn schrijfbureau zitten, had zijn geliefkoosd pijpje gestopt en opgestoken en daarna het ochtendblad uit zijn zak gehaald.

Terwijl hij vroeger bij het lezen daarvan, bang was dat de deur ieder oogenblik geopend zou worden en zijn chef zou binnenkomen, was dit thans niet meer te verwachten.

De inspecteur scheen blind te zijn voor ieder vergrijp tegen de verordening van het hoofdbureau. Ja, hij lette er niet meer op of de beampten wel behoorlijk, met den pink op den naad van de broek, hunne berichten overbrachten.

Het was, zooals de „vloot” het noemde, een fideele gevangenis.

Zelfs de misdadigers hadden het goed in hunne cellen, zij mochten zingen en rooken, kregen als zij het verlangden, zooveel alcohol als zij wenschten, zoo dat in de kringen der misdadigers te Londen het

hoofdbureau van politie een naam kreeg, die geheel in strijd was met het doel van dit gebouw.

De „vloot” had hier en daar reeds gehoord, dat het gebouw den naam kreeg van het „Hotel de Aap”.

Eerst dacht hij, dat het een schuilhoek voor misdadigers was, maar eindelijk vernam hij dat men aan het hoofdbureau den scheldnaam „Hotel de Aap” gegeven had.

De „vloot” trok een vreemd gezicht, toen hij dit vernam.

Vroeger veroorzaakte de naam Scotland Yard aan alle misdadigers groote angst en nu — het was hartverscheurend — had het den naam „Hotel de Aap” gekregen!

De „vloot” werd bij het lezen steeds meer en meer door dikke tabakswolken omhuld, toen inspecteur Baxter, die in den laatsten tijd burgerkleeren droeg, in het bureau kwam.

Ofschoon het nog vroeg was, had hij zijn cylinderhoed reeds scheef op het hoofd staan, rookte een sigarette, had een monocle voor het oog en in het bovenste linker knoopsgat van zijn overjas droeg hij een roode roos.

Hij had lichtgele handschoenen aan, een dikken knuppel, dien de heeren in Londen als een modernen wandelstok gebruikten, in de hand en hij droeg verlatte schoenen.

Niemand zou hem voor den inspecteur van politie van Londen hebben aangezien.

Hij werd op den voet gevolgd door een werkvrouw, die de kachels in het hoofdbureau aansteken moest en ofschoon deze vrouw zeer veel alarm maakte, behield hij toch zijn goed humeur.

Met zijn wandelstok sloeg hij vroolijk door de dikke tabakswolken, die hij vroeger niet kon uitstaan, tikte

de „vloo” met de punt van zijn stok op den schouder en riep:

„Goeden morgen, vriend Marholm. Ik zie, dat je reeds vlijtig aan het werk zijt. Heb je goed geslapen?”

De „vloo” keerde zich om en zong op de melodie van een nieuwe operette de woorden:

„Ja, beste inspecteur, ik sliep als een vos.”

Baxter ging zitten zonder zijn overjas uit te trekken of zijn cylinderhoed af te zetten en begon de brieven te openen en te lezen.

Dat was zoo in het algemeen het eenige werk, wat hij verrichtte.

Hij teekende de akten en andere stukken niet meer, maar had daarvoor een stempel laten maken, waarmede hij zijn naam drukte.

Dat was gemakkelijker, want nu behoefde hij zijn vingers niet meer krom te buigen om te schrijven. Bovendien haatte hij, sedert hij militair was geweest en men hem had leeren schrijven, dit werk als het onaangenaamste, dat er op de wereld bestaat.

Hij beweerde steeds dat, als de menschen hunne namen niet behoefden te leeren schrijven, het schrijven nooit was uitgevonden.

Dan zouden er geen brieven, geene akten, geen protokollen en geen ellendige verslaggevers zijn, die hem reeds sedert jaren met hunne artikelen vervolgden.

Maar thans moest alles gelezen worden; thans was Raffles over den Oceaan gevlucht en zou, volgens zijne mededeeling aan de Londensche pers, nooit terugkeeren.

„Raffles moge leven!” dacht hij dikwijls in stilte; zijn betrekking was eindelijk nu zóó geworden, als hij altijd gewenscht had.

Terwijl hij nog bezig was de brieven te lezen, kwam een ambtenaar binnen om hem zijn rapport te brengen.

„Goeden morgen, mijnheer de inspecteur van politie”, zei de eerbiedwaardige man, wiens neus een bedenkelijke roode kleur vertoonde en wiens borst versierd was met ordeteekens.

Baxter sprak hem aan met de woorden:

„Goeden morgen, mijn waarde inspecteur, welk nieuws brengt u?”

„De gevangenen verlangen eenige dingen, inspecteur. Numero 211 viert vandaag zijn geboortedag en zou gaarne eenige medegevangenen uitnoodigen, ook wenscht hij drie flesschen rhum, vijftig sigaren en een warm avondmaal.”

„Dat wordt natuurlijk toegestaan!” riep Baxter

„Als de man jarig is, dan stem ik toe, dat hij dien dag behoorlijk viert.”

„Wat voor bijzonders is er anders nog?”

„Numero 317 zou gaarne onder begeleiding van een der beambten uitgaan om zich een kies te laten trekken.”

„Toegestaan, de kies mag getrokken worden.”

De „vloo” begon te lachen en zei:

„En als de kerel nu uitrukt, inspecteur?”

De inspecteur der gevangenen begon te lachen en antwoordde:

„Daar denkt hij niet aan. Alle gevangenen verklaren, dat zij nog nooit zoo goed gewoond en gegeten hebben, als hier bij ons. Zij willen ook niet weer weg.”

„Ja, ziet u,” zei Baxter, „ik heb nu eerst na jarenlange studie ondervonden hoe men deze arme menschen inderdaad helpen kan, die door honger en armoede misdadig zijn geworden. U ziet dat deze menschen, nu zij goed behandeld worden, niet verlangen weg te gaan.”

Baxter onderteekende de stukken, die de inspecteur der gevangenis hem overhandigd had.

Nadat de inspecteur der gevangenis ze weer terug had ontvangen, verwijderde hij zich en opende Baxter daarna den laatsten brief. Het adres was door een dameshand geschreven en nu bekeek Baxter het couvert, berook het en dacht dat een zijner minnaressen hem een morgengroet zond.

Maar onder het lezen vertrok zijn gezicht.

„Marholm!” riep hij plotseling, „lees dezen onzin toch eens.”

De „vloo” legde zijn courant ter zijde, ging langzaam naar het schrijfbureau van den inspecteur van politie en las overluid het volgende:

„Zeer geachte heer inspecteur van politie!

Sedert veertien dagen woont bij ons een jonge Duitscher, ongeveer vijf-en-twintig jaren oud en „Flinte” genaamd.

„Ik heb uit brieven en stukken, die deze heer uit Duitschland ontving, de overtuiging gekregen, dat hij een gevaarlijke Deutsche spion is, iemand, die hier naar Engeland gekomen is, om alles voor zijn land te bespionneeren.

Ik weet tot mijn spijt niet, aan welke autoriteit ik daarvan mededeeling moet doen en vermoed dat u daarvoor de aangewezen persoon zijt. Ik heb, om dezen jongen man in mijn macht te krijgen, liefdes-

betrekkingen met hem aangeknoopt en verzoek u nu om te doen hetgeen op uwen weg ligt.

Hoogachtend,

Miss LIZZY WALKER."

Ook de „vloer" vertrok zijn gezicht en keek ernstig naar het handschrift van den brief.

Daarop bekeek hij het papier van alle kanten, onderzocht de enveloppe waarop het stempel „Hastings" — eene kleine stad in de nabijheid van Manchester, aan de Engelsche kust — te lezen was en zeide:

„Dat kan geen grap zijn, inspecteur. Ik zal onmiddellijk aan de politie te Hastings per telegraaf vragen of daar een miss Walker woont."

„Dat is weer een hoogst onaangename zaak," zeide Baxter; „dat is weer iets waardoor men vreeselijk geblameerd kan worden."

„Dat stem ik toe, inspecteur en daarom moeten wij de zaak nauwkeurig onderzoeken."

„Maar, wees in 's hemelsnaam hoogst voorzichtig Marholm. Bedenk vooral, dat het een Duitsche officier kan zijn, die hier voor zijn plezier is en als wij dien als Duitsche spion zouden arresteren — inspecteur Baxter huiverde — dan zou er weer een vreeselijk

geschreeuw over mijn persoon opgaan, niet alleen in de Engelsche pers maar bijna overal."

„Wees onbezorgd, inspecteur," antwoordde de „vloer", „ik zal al het mogelijke doen om de zaak zoo spoedig mogelijk op te helderen."

Inspecteur van politie Baxter stond op, trok zijne handschoenen aan en zeide:

„Waarde Marholm, ik ga nu naar de stad, ik heb daar eenige bezigheden te doen en het kan zijn, dat ik eerst tegen den avond terugkom. Ik moet mij dus op jou verlaten. Hier, rook nog een van mijne sigaren."

Hij overhandigde de „vloer" zijn sigarenkoker en Marholm, die wist, dat Baxter steeds een uitmuntend soort rookte, haalde er twee sigaren uit en zeide:

„Mijnheer de inspecteur, u kunt op straat genoeg nieuwe sigaren krijgen."

„Goed, goed, Marholm, rook maar gerust, want je moet genoeg werken."

Hij zette zijn cylinder op, keek in den spiegel en verliet het bureau.

De „vloer" strekte zijn beenen uit, begon dat gedeelte van de courant, dat hij nog niet gelezen had, in te zien, rookte en was zoo vergenoegd als ooit.

Het was precies, alsof men aan het hoofdbureau van politie te Londen vacantie had.

VIERDE HOOFDSTUK.

De spion.

De jonge luitenant Max Flinte, die zijn vierweeksch verlof er voor gebruikte om zooveel mogelijk van Engeland te leeren kennen, had er niet het minste vermoeden van, dat de dochter van zijne hospita hem van spionage verdacht.

Er hoorde inderdaad een groote mate van verbeeldingskracht toe om den jongen Pruisischen luitenant voor een spion te houden.

De plezierreiziger deed dagelijks wandelingen in

de omgeving en zijne voorliefde voor photographische opnamen bepaalde zich alleen tot het photographieeren van koeien in de weide, schilderachtig gelegen boerenhofsteden en andere onschuldige dingen.

Dat hij zich langer dan hij aanvankelijk van plan was, te Hastings in het pension van mevrouw Walker ophield, daarvan was de schoone miss Lizzy Walker de oorzaak.

Het hart van een Pruisischen luitenant, dat Max

Flinte in zijn borst droeg, zou hem een leelijke poëts spelen.

Miss Lizzy Walker vergezelde hem op zijne uitstapjes en de jonge officier bemerkte niet eens, dat zij, toen zij vernomen had dat hij een Pruisische militair was, van hem geheime dingen vermoedde.

Voor al in een tijd dat de pers iederen dag allerlei verhalen deed over de Duitsche vloot en waarbij zij mededeelde, dat die vloot zoo uitgebreid werd om Engeland te overvallen en het tot een Duitsche kolonie te maken, was het geen wonder, dat iedere Engelsche vrouw, die haar land lief had, den vreemdeling met argwaan aankeek, vooral wanneer die vreemdeling een Duitsch officier was.

Miss Walker zou zich anders voor den luitenant niet geïnteresseerd hebben en hem niet tegemoet gekomen zijn, want zijn eenvoudig, jeugdig gezicht met den grooten neus en de waterige oogen had voor haar niets verleidelijks.

Maar nauwelijks werd zij gewaar, dat mr. Flinte een Pruisisch officier was, of zij combineerde allerlei gedachten in haar hoofd, die haar het vermoeden deden opvatten, dat deze Pruisische officier zich alleen in Engeland bevond om haar geliefd vaderland te verraden.

Maar zij nam zich er wel voor in acht om den luitenant iets van hare vermoedens kenbaar te maken.

Zij vergezelde hem iederen dag op zijne wandelingen, liet zich door hem photographeeren en ieder die hen zag moest wel vermoeden, dat deze beiden een verliefd paar waren.

Met de grootste spanning verwachtten miss Lizzy en haar moeder enig bericht op den brief van den inspecteur van politie in Londen.

Deze liet dan ook niet lang op zich wachten.

Reeds vier-en-twintig uren later kwam er een telegram, dat luidde:

„Miss Walker, Hastings bij Manchester.
Ik zal hedenavond een beambte zenden, die voorloopig als pensionnair in uw huis zal blijven.
Hoofdambtenaar van politie.”

Dit telegram werd des avonds, toen mevrouw Walker met hare dochter en nog eenige bejaarde dames aan de theetafel zaten, met angstige oogen gelezen.

Nu was het duidelijk genoeg, dat de jonge luitenant een Pruisisch spion was, want anders zou de inspecteur van politie te Londen de zaak niet gewichtig genoeg

beschouwd hebben om er een beambte voor te zenden.

Een gevoel van angst overviel de oude theetantes, als zij er aan dachten, dat in hetzelfde huis waar zij vertoefden, zoo een gevaarlijke misdadiger woonde; iemand, die geheel Engeland aan de Duitschers wilde verraden.

Aan dat vreeselijke volk, waarvan men in den laatsten tijd zulke verschrikkelijke dingen in de Engelsche couranten had kunnen lezen!

Nog gisteren hadden de Engelsche bladen mededeelingen gedaan omtrent het optreden van Duitsche politieagenten te Berlijn, die met hunne revolvers om zich heen schoten.

Het was een geluk, dat Engeland zulke groote oorlogsschepen bezat, die het hen beletten, voorloopig in Engeland te komen!

Het was een geluk, dat de zee tusschen beide landen lag, want wie weet of zij anders niet reeds voor lang Engeland binnengerukt waren, om daar alles met hunne sabels te vernielen of met hunne revolvers neer te schieten.

„God behoede Engeland voor de Duitsche Hunnen!”

Hoogst bezorgd vestigden de oude dames hunne oogen op miss Lizzy, op de mooie blonde Engelsche, die er zoo onschuldig uitzag en toch zoo gevaarlijk was.

Zij was het, die Engeland gered had. Aan haar was het te danken, wanneer de gevaarlijke Duitsche officier ontmaskerd en gevangen genomen werd, voordat hij geheel Engeland in het ongeluk kon storten.

Telkens weer lazen de oude dames het telegram van den inspecteur van politie en toen de geen kwaad vermoedende luitenant te huis kwam en in zijn vertrek op en neer liep, werden zij zoo bang, dat zij besloten naar eene andere kamer te gaan.

Hij had immers plotseling bij hen kunnen komen om allen den hals af te snijden.

De oude dames hadden wonderlijke roovergeschiedenissen in hun hoofden.

Den volgenden dag kwam inspecteur van politie Baxter reeds met den ochtendtrein van vijf uur, persoonlijk te Hastings en stelde zich daar aan mevrouw Walker voor als eenvoudig agent van politie.

Hij wilde in ieder geval zijn naam geheim houden, omdat hier een vergissing kon plaats hebben en men hem dan natuurlijk weer aan de kaak zou stellen.

Hij maakte zich bekend als mr. Smitt uit Londen,

die zich eenige maanden in Hastings wilde ophouden om wat uit te rusten.

De bewoners van het pension Walker keken tegen Baxter op alsof hij een held was, lieten zich aan hem voorstellen en gevoelden zich door zijne verschijning als een kuiken onder de vleugels der kip.

Men zette hem de beste spijsen voor, voldeed aan al zijn wenschen, hij kreeg de mooiste kamer en gevoelde zich dientengevolge tevreden met zijn lot.

Reeds bij het diner maakte hij kennis met den jongen luitenant en daar deze zich er over verheugde, dat er eindelijk in het pension, waarin tot dusverre alleen dames aanwezig waren, ook eens een heer was gekomen, begon hij met hem een gesprek over de omstreken van Hastings.

Baxter gevoelde, dat het hem niet moeilijk zou vallen, dezen Duitschen spion te ontmaskeren.

Na de koffie liet de luitenant hem vragen, of hij een wandeling met hem wilde doen.

„Natuurlijk,” antwoordde Baxter, en vergezeld door miss Lizzy gingen zij naar de omstreken, waar luitenant Flinte weer eenige fotografische opnamen deed.

Het fotografie-toestel was het eerste, waardoor Baxter vermoeden tegen den ongelukkige kreeg.

Met welk recht kwam een Duitsch officier in het land, voorzien van een fotografietoestel, waarmede hij volgens zijn zeggen alleen schapen en koeien opnam!

Bovendien, hoe kende een officier de kunst om te fotografeeren?

Voor Baxter was dit een groote kunst, daarvoor moest men volgens zijne meening jarenlang studeeren en zonder twijfel was het apparaat slechts meegebracht met het doel om vestingwerken op te nemen.

Toen inspecteur Baxter des avonds met miss Lizzy Walker alleen was, vroeg hij haar of zij reeds gezien had, dat de jonge luitenant forten had opgenomen.

„Nee,” antwoordde zij, „ten minste in mijne tegenwoordigheid niet, maar in den eersten tijd ging de luitenant meestal alleen uit, misschien heeft hij het toen wel gedaan.”

„Dat heeft hij zeker,” meende Baxter, „want waarom zou hij zich anders hier in de nabijheid van de vestingwerken van Manchester ophouden. Ik geloof stellig, miss Walker, dat deze officier een spion is.”

„Ook ik ben daarvan overtuigd,” antwoordde miss Walker, „en zal u een voorstel doen.”

Baxter boog.

„Ik zal een der eerstvolgende dagen,” zeide zij, —

„met den luitenant een uitstapje naar de vestingwerken maken. Ik zal mij dom houden en doen, alsof ik niet begreep, wat het beteekent, wanneer men vestingwerken opneemt.”

„Dat is een geniale inval, miss Walker. Als ik zulk een opname in zijn bezit vind, dan hebben wij een echten Duitschen spion.”

„Ja, mr. Smitt, hij kwam mij van het eerste oogenblik af aan reeds zeer verdacht voor.”

„Ik moet bekennen, miss Walker, dat hij op mij denzelfden indruk gemaakt heeft. Deze luitenant dringt zich zoo weinig op den voorgrond en vermijdt zoo veel mogelijk den omgang met anderen, dat ik u verzoek mij behulpzaam te zijn.”

„Ik zal al het mogelijke doen, mr. Smitt, om u bij te staan. Reeds morgen zal ik het uitstapje met hem doen.”

„Goed, miss Walker,” zeide Baxter. „Denkt u misschien, dat hij ook nog helpers heeft?”

„Dat zou mogelijk kunnen zijn,” mr. Smitt.

„Hebt u misschien iemand opgemerkt?”

„Ja, er is hier een oude koeherder, waarmede de luitenant urenlang spreekt.”

„Dat is verdacht, miss Walker. Hoe oud is die koeherder?”

„Omstreeks zeventig jaar.”

Baxter begon te noteren.

„U zegt zeventig jaar?”

„Jawel, mr. Smitt.”

Baxter schreef het op en zeide:

„Dat is zéér verdacht, miss Walker. Dat zal wel een verkleede Pruisische spion zijn.”

„O mijn God! Dat zou verschrikkelijk zijn, mr. Smitt.”

„Hebt u reeds een gesprek tusschen hen afgeluisterd?”

„Nee, mr. Smitt; ik ben bang voor koeien.”

„Weet u ook iets van de brieven, die de luitenant ontvangt?”

„Hij krijgt veel brieven uit Duitschland, waar gewoonlijk groote stempels op staan.”

„Zoo, welke kleur hebben deze stempels?”

„Blauw.”

Baxter noteerde het en vroeg verder:

„Stond er een adelaar op?”

„Ja, mr. Smitt.”

„Hebt u ook gelezen, wat op het stempel staat?”

„Daar staat op: Amtsgericht, Berlin.”

„Dus een rechtszaak, ook dat is zeer verdacht.”

„Ja, mr. Smitt, dergelijke stempels heb ik ook op verscheidene voorwerpen van den luitenant gezien.”

„O, daar hebben wij het,” zeide Baxter, „die dingen zijn hem waarschijnlijk toegezonden om hem bij zijn spionage van dienst te zijn.”

„Ja, dat denk ik ook, mr. Smitt.”

„Heeft de luitenant u niet gezegd, waarom hij zich hier zoo lang ophoudt?”

„Jawel, mr. Smitt, de luitenant heeft mij medegedeeld, dat hij de Engelsche taal leeren wil.”

Baxter zette groote oogen op:

„Wat u mij daar zegt, is een voornaam ding en zal onzen minister van oorlog erg interesseeren. De Pruisische regeering schijnt haar officieren hierheen te sturen om Engelsch te leeren, opdat zij zoo spoedig mogelijk goede diensten als spionnen kunnen doen. — —”

Luitenant Flinté had intusschen niet het minste ver-

moeden van dit gesprek, dat in zijn nabijheid plaats had!

Hij wist ook niet, dat aan zijn gouden toiletneesaire nog een zegel hing van een deurwaarder, als hij dat geweten had, dan zou hij het zeker wel verwijderd hebben.

Met de lichtzinnigheid der jeugd zat hij in zijn fauteuil, las de Duitsche couranten die hij met de laatste post ontvangen had, rookte sigaretten en maakte zich gereed om een brief naar huis te schrijven. Met de grootste kalmte ging hij naar bed en vermoedde niet, dat mr. Smitt een lang telegram naar het hoofdbureau van politie te Londen zond en waarbij hij de „vloov” opdroeg om onmiddellijk een dozijn geheime agenten met den eerstvolgenden trein naar Hastings te zenden, om hem bijstand te verleen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Scotland Yard aan het werk.

De „vloov” bevond zich den volgenden morgen onder de manschappen, die hij naar aanleiding van het telegram van den inspecteur van politie, aan het hoofdbureau had uitgezocht.

Om niet dadelijk in het oog te vallen, hadden zij verschillende kleeren aangetrokken; sommigen waren als soldaten, anderen als matrozen en de overigen als gewone arbeiders gekleed.

De „vloov” had zijn gezicht donker geschminkt en een zwarten baard om de kin gebonden; hij zag er uit als een marskramer, die met knopen, spelden en andere zaken gaat venten.

Aan het station te Hastings stapten de geheime agenten uit de coupés en begaven zich, zonder met elkaar te spreken, naar de kleine stad.

De „vloov” had hen verscheidene logementen opgegeven om er den nacht door te brengen.

De „vloov” begaf zich eveneens naar de stad. Hij sprak hier en daar eenige menschen aan, bood hen zijn waren te koop aan en kwam eindelijk aan het pensioonaat van mevrouw Walker.

Baxter stond juist met zijn gastvrouw aan de deur en was van plan uit te gaan, toen de „vloov” bij hem kwam en vroeg:

„Wilt u iets koopen, baron? Ik heb de beste broeksknopen van geheel Engeland, het zijn de nieuwste patentknopen, die de Engelsche agenten aan het hoofdbureau van politie te Londen dragen.

Zelfs de voorname inspecteur van politie van het hoofdbureau heeft mij er eenige van afgekocht en mij

gezegd, dat ik de mooiste knoopen heb, die in Engeland verkrijgbaar zijn, u zult mijn leverancier worden."

"Welk een onbeschaamdheid!" riep Baxter; want hij herkende de „vloo” niet en begreep ook geenszins, dat deze de woorden gebezigd had, om hem op zijn persoon opmerkzaam te maken.

Hij wilde reeds roepen: „Ik ben zelf de inspecteur van politie uit Londen en heb nog nooit broeksknoopen van u gekocht!" toen de koopman, die het gevaar zag aankomen, nogmaals riep:

„De inspecteur van politie — de inspecteur van politie —"

Inspecteur van politie Baxter deelde hem daarop zulk een muilpeer toe, dat hij op straat viel en al de knoopen, vingerhoeden en naalden verspreid op de straat lagen.

Huilend stond de koopman er naast, begon alles weer op te rapen en nadat hij dit gedaan had, vroeg hij:

„Wil mijnheer nu zoo goed zijn, mijn artikelen te bekijken? Alles is van goede qualiteit!"

Baxter's geduld was nu ten einde:

„Ik zal je door den huisknecht laten afranselen, als je mij nog verder lastig valt. Ga weg, of ik geef je andermaal een stomp, dat je niet meer in staat zult zijn, om je mooie goederen weer op te rapen."

Maar de „vloo” scheen daarvoor niet bang te zijn en wendde zich tot mevrouw Walker, die met verbazing gezien had, dat Baxter hem een klap had gegeven en nu bezorgd werd voor den armen koopman, die zich maar niet wilde laten afschepen.

„Ga toch heen, man!" riep zij, „je ziet toch wel, dat deze heer niets koopen wil!"

Plotseling sperde zij haar oogen wijd open, gaf een gil en viel in zwijm.

Verbaasd keek Baxter naar de in zwijm gevallen mevrouw Walker en toen hij zich bukken wilde om haar weer bij te brengen, wilde de koopman hetzelfde doen.

„Ga toch weg!" riep Baxter tot de „vloo” en op hetzelfde oogenblik sprong mevrouw Walker als een krankzinnige op, pakte den inspecteur bij den arm en riep:

„Een spion! Een spion!"

Nu werd het Baxter toch te erg; hij maakte zich van haar los en zeide:

„Wees toch kalm, mrs. Walker; „hoe zou hier een spion kunnen zijn?"

Maar mevrouw Walker schreeuwde opnieuw;

„Een spion! Een spion! Daar staat hij mr. Smitt, daar — kijk hem maar eens goed aan — hij draagt een valschen baard --"

Eerst nu zag Baxter, dat hetgeen mevrouw Walker beweerde, waarheid was.

Door de oorvijs, die de „vloo” ontvangen had, was de helft van zijn baard los gegaan, waarvan hij echter niets bemerkte had.

De „vloo” begon te grijnslachen, greep naar den afgeleden baard en toen hij hem niet goed meer bevestigen kon zeide hij tot Baxter:

„U zult mij wel willen toestaan, mr. Smitt, dat ik even naar den spiegel ga om mijn baard weer terecht te maken."

Hij had nu met zijn gewone stem gesproken, zoodat er plotseling voor Baxter een licht opging.

Dat was geen koopman, dat was de „vloo” in levende lijve!

„Ben jij het Marholm?" vroeg hij om zich er van te overtuigen dat hij zich niet vergiste.

„Jawel mr. Smitt," antwoordde de „vloo", „ik ben het zelf. Ik dacht, dat u mij wel herkend zou hebben."

„Goddam," vloekte Baxter, „je hadt je ook wel aan mij bekend mogen maken. Mevrouw Walker is zóó geschrokken, dat zij misschien ziek zal worden."

„Zij zal wel weer beter worden," antwoordde de „vloo” en Baxter keerde zich om, ten einde te zien, waar mevrouw Walker gebleven was.

Deze was haastig bij de eerste woorden, die Baxter met de „vloo” wisselde, in huis gevlucht, had al de oude dames bijeengeroepen en zich met hen, uit angst voor een nieuwen spion, in een der vertrekken opgesloten.

Van uit de vensters zagen zij wat er verder voor het huis gebeurde.

Zij had er wel op willen zweren dat de spion thans een revolver uit zijn broekzak zou halen om mr. Smitt neer te schieten. Maar er gebeurde niets. Doch al de dames schreeuwden als bezetenen — want inspecteur Baxter kwam, begeleid door den spion, in het huis.

Dat was de reden, dat al de oude dames uit angst begonnen te bidden.

Voor al mevrouw Walker was wanhopig en deed niets dan gebeden prevelen.

Baxter, die de „vloo” mede in zijn vertrek genomen had, begaf zich intusschen naar de kamer van mevrouw Walker om haar gerust te stellen.

Hij klopte aan de deur; maar het geluid van dit

kloppen maakte de dames zou angstig, dat allen begonnen te schreien.

Maar dat was Baxter toch te erg. Hij greep den deurknop, de deur was echter gesloten. Baxter deed er een geweldigen ruk tegen zoodat zij open vloog.

Nu stond Baxter midden in het vertrek en ofschoon het klaarlichte dag was maakte zijne verschijning op hen den indruk dat het een spook was.

Een van hen beproefde met behulp van mevrouw Walker het venster te openen om in den tuin te springen, want zij geloofde inderdaad dat er een Duitsche spion in hun kamer was gekomen.

Toen begon Baxter luide te roepen:

„Dames, ik weet niet waarom u zoo angstig zijt, ik ben immers bij u — ik Smitt uit Londen.”

De dames kwamen nu weer tot zich zelve.

Eenigen zuchtten en anderen lachten.

Het gelukte Baxter eindelijk, hen weer tot bedaren te brengen en te verklaren, dat de persoon dien hij mede in het huis genomen had, geen Duitsche spion was, maar een Engelsche geheime agent, die zich verkleed had om niet herkend te worden.

Opdat zij hem zouden gelooven ging hij de „vloer” halen en stelde hem aan de dames voor.

De dames keken hem aan alsof hij een wild dier was. Zij waren in een hoek van de kamer gevlucht en geloofden nog altijd niet aan hetgeen Baxter hen gezegd had.

Eindelijk nam Baxter Marholm den baard af, waardoor de oude dames gekalmeerd werden.

Daarna ging Baxter met Marholm naar zijn kamer terug en vernam nu van deze, dat de overige agenten zich in verschillende logementen in de stad bevonden.

Hij wist nog niet wat hij met Marholm beginnen moest.

De spion was immers nog niet gearresteerd en daarom droeg hij de „vloer” op, dat deze zich een logement moest opzoeken, om des avonds bij hem terug te komen.

De jonge Duitsche luitenant was intusschen met miss Lizzy Walker een uitstapje gaan maken en per rijtuig naar Manchester gegaan.

Miss Lizzy had hem verteld dat daar, in de nabijheid der vestingwerken prachtpunten waren, om die met zijn toestel op te nemen.

Zij waren nog ver van de vestingwerken verwijderd toen zij het rijtuig stil lieten houden en den koetsier bevel gaven om hier te wachten totdat zij terugkwamen.

Het sprak van zelf, dat luitenant Flinte als officier

en militair de zich in de nabijheid bevindende vestingwerken ging bekijken.

Ja, hij vroeg zelfs aan miss Lizzy Walker, of het geoorloofd was de vestingwerken te betreden.

„Zeker,” beweerde de jonge Engelsche, „voor zoover ik weet, zijn er geen soldaten op de vestingwerken, en kunnen wij daar volkomen ongestoord gaan wandelen.”

Hoe nader zij bij de werken kwamen, des te meer werd miss Walker verheugd, terwijl luitenant Flinte zich kostelijk met de herdersschappen amuseerde, die op de hellingen en heuvelruggen hun voedsel zochten.

Beiden beklommen de vestingwerken en genoten daar boven van het prachtige uitzicht.

„Is dat niet interessant, mijnheer de luitenant?” vroeg miss Walker. „Hier moet u mij eens photografeeren.”

Zij zette zich zóó neer, dat op den achtergrond een groot aantal der vestingmuren met haar op het portret moesten komen.

Luitenant Flinte voldeed argeloos aan haar verlangen.

Daarna wandelden zij gearmd verder.

Miss Walker was bijzonder beminnelijk en bracht den luitenant in zulk een geestdrift, dat hij haar een liefdesverklaring deed.

Doch zonderling — nauwelijks had hij haar over het gevoel van zijn hart gesproken en haar met de hand op het hart bezworen, dat hij haar tot aan zijn dood zou liefhebben, of de houding van miss Walker veranderde plotseling.

Zij ging voor hem staan en keek hem van het hoofd tot de voeten aan:

„Foei, mijnheer de luitenant, dat had ik nooit van u verwacht, dat u op onze eenzame wandelingen van de gelegenheid zoudt gebruik maken, om mij op een manier te naderen, die u niet betaamt.”

„Wel,” dacht de luitenant, „wat heb ik nu voor kwaad gedaan!” Hij liet de hand van de borst zakken, kreeg uit den zijzak van zijn jasje een sigaret en sloop toen achter haar aan als een afgeranselde jachthond.

Zij reden daarna weer naar huis terug, en nauwelijks was miss Lizzy Walker daar aangekomen, of zij snelde naar het vertrek van Baxter en riep hem toe: „Wij hebben hem — hij heeft vestingwerken gefotografeerd!”

„Is dat werkelijk een feit? vroeg Baxter, nog altijd twijfelend.

„Jawel, het is een feit!”

Daarop begaf zich de inspecteur naar de „vloer” in

diens logement, en deze moest de gezamenlijke geheime politie-agenten bij elkaar roepen.

Met deze belangrijke strijdmacht trok Baxter als een veldheer tegen den avond naar de villa Walker en omsingelde haar.

Tegelijkertijd had hij de politie van het kleine stadje kennis gegeven, en ook deze was, met geweer en sabel gewapend, verschenen.

Luitenant Flinte was van plan, te gaan slapen en had bovendien zijn bagage gepakt, daar hij nu, na het gebeurde met miss Walker, niet meer daar in huis wilde blijven, doch morgen zou vertrekken om den volgenden dag verder te reizen.

Daar werd zachtjes aan de deur geklopt.

„Wat een onbeschaamdheid,” vloekte de luitenant, „mij juist nu, dat ik wil gaan slapen, te storen. Wie is daar?” riep hij vertoornd.

„Wees zoo goed open te doen!” riep Baxter met veranderde stem. „Hier is een telegram.”

Luitenant Flinte trok zijn slaaprok aan en maakte de deur open.

Op het volgende oogenblik kwam hij tot de overtuiging, dat een rooverbende op hem aanviel.

Er stormden namelijk een dozijn verkleede geheime agenten van politie het vertrek binnen, paktten hem bij handen en voeten, boeiden hem als een grooten misdadiger, wierpen zich op de bagage, Baxter en de „vloot” vooraan, en met zegevierend gebrul hield Baxter het fotografische toestel in de hoogte en riep:

„Hier hebben wij het bewijs, mannen!” En daarna wierp Baxter zich op de fotografische platen, die de luitenant des namiddags ontwikkeld had, hield ze tegen het licht en vond inderdaad een plaat, waarop op den voorgrond miss Lizzy Walker stond en op den achtergrond zich vestingwerken bevonden.

Nu kreeg luitenant Flinte zijn tegenwoordigheid van geest terug.

„Wat wilt u hier in mijne kamer?” schreeuwde hij en beproefde de agenten van politie, die hem ondanks de boeien ook nog bij den arm vast hielden, van zich af te weren.

Inspecteur van politie Baxter ging voor hem staan, opende zijn jas en toonde hem het gouden ambtswapen dat op zijn borst prijkte.

„Ik ben inspecteur van politie van Londen,” zei hij met trotsche waardigheid, „en ben hier heen gekomen, om u te bespieden en, indien onze verdenking bevestigd wordt, u te arresteren.”

„En waar verdenkt men mij van?” raasde luitenant

Flinte, „u bent totaal krankzinnig — hopenlijk weet u, dat u met een Pruisisch officier te doen hebt en dat mijne regeering zich een dergelijke handelwijze van een zijner officieren niet laat welgevallen. Laat mij onmiddellijk vrij of er gebeuren met u de grootste onaangenaamheden.”

„Neen, luitenant,” antwoordde Baxter, „van vrij laten is geen sprake! U wordt verdacht, dat u zich hier in Engeland ophoudt met het doel den spion te spelen, en ik heb het bewijs in handen dat u zich aan deze misdaad hebt schuldig gemaakt.”

Hij gaf den agenten een wenk en gebod:

„Breng den officier naar het station en zend hem naar Londen. Al de twaalf mannen moeten bij het transport tegenwoordig zijn, daar ik van meening ben, dat zich hier in den omtrek medeplichtigen van dezen persoon ophouden en naar alle waarschijnlijkheid een poging ter bevrijding zullen ondernemen. Houdt je wapens gereed. Wanneer een dergelijke poging op touw wordt gezet, maakt dan van uwe Brownings gebruik.”

Geheel Hastings, dat, zooals men spottender wijze in Londen beweerde, slechts uit drie-en-zestig en een halve inwoner bestond, was te zamen gestroomd, toen luitenant Flinte in zijn slaaprok, geboeid door de Engelsche agenten, naar het station gebracht werd.

„Dat moet wel een verstokte booswicht zijn,” bekeerden de inwoners, want de jonge luitenant ging met een vroolijk gezicht en oogenschijnlijk zich vermakend, tusschen de agenten naar het station en scheen zeer opgeruimd te zijn.

Maar de „vloot” moest, ten gevolge eener opdracht van den inspecteur van politie, den ouden koeherder nog arresteren en naar Baxter brengen.

Eerst nadat Baxter zich er van overtuigd had dat de man geen valschen baard en pruik droeg, liet hij hem weer los.

Daarop ging Baxter eveneens naar het station en haalde nog den trein, waarin de voor Engeland gevaarlijke misdadiger naar Londen getransporteerd werd.

Reeds bij aankomst van den trein te Londen waren er een aantal journalisten aanwezig, die van hunne vrienden in Hastings bericht ontvangen hadden. Zij stonden met hunne photographietoestellen bij het station, namen den gevaarlijken spion op en reeds eenige uren daarna wist geheel Londen, dat het den inspecteur Baxter gelukt was, een Duitschen officier in Hastings wegens spionage te arresteren en naar de gevangenis in Londen te brengen.

De couranten schreven daarover zulke sensationneele

berichten, dat de inwoners van Londen de haren te berge rezen.

Te oordeelen naar deze berichten moest er reeds een geheel leger van Duitsche spionnen in het land zijn en het grootste gevaar reeds bestaan voor de veiligheid van het land.

Alle couranten zwaaiden den inspecteur van politie lof toe, voor zijn flink optreden.

Er was slechts een in Londen, die zich om de geschiedenis wel ziek kon lachen, dat was luitenant Flinte.

Er was nog een tweede persoon, die gedurig het hoofd schudde, als hij de berichten in de couranten las; dat was John C. Raffles.

Hij zeide dan ook tot Charly Brand:

„Het is toch vreemd in de wereld; ik ben bezig om een werkelijken, hoogst gevaarlijken spion, te ontmaskeren en terzelfder tijd arresteert Baxter een zoogenaamden Duitschen spion, die volgens mijne meening niets anders is dan een onschuldige plezierreiziger.”

ZESDE HOOFDSTUK.

Voor de rechtbank.

Verscheidene dagen daarna had de pijnlijke terechtzitting te Old Bailey, waar de luitenant Flinte terechtstond, plaats.

Men had bijna gevochten om toegangsbewijzen. Rijke Engelschen hadden groote sommen voor de plaatsen betaald, met koortsachtige spanning stonden buiten duizenden te wachten.

Eindelijk waren de rechters bijeen. Luitenant Flinte werd onder begeleiding van twee soldaten binnengebracht.

Vol belangstelling bekeken de jonge dames den aanwezigen officier, die moedig de bank der beschuldigten betrad, met fonkelende oogen door de zaal keek en nu en dan zijn kleinen, zwarten knevel opstreek.

De rechters kwamen binnen.

De verdediger van den luitenant en de getuigen, aan wier spits de inspecteur van politie Baxter en miss Lizzy Walker stonden, verschenen.

De zitting begon.

Op de vragen van den voorzitter verklaarde de jonge luitenant dat hij vijf-en-twintig jaar oud, in Duitschland geboren en Pruisische officier was.

Toen de president hem vroeg of hij schuld bekende, begon hij te lachen en antwoordde:

„Nee, uwe Lordschap. Ik weet tot heden niet, van welke zware misdaad men mij beschuldigt.”

De president keek hem boosaardig aan en antwoordde:

„Die toon past u niet, luitenant! Het zou beter zijn dat u u meer betamelijk gedroeg. Men beschuldigt u van spionage.”

Luitenant Flinte haalde de schouders op en in plaats van zich aan den raad van den president te storen zette hij nog altijd een lachend gezicht.

„Wat hebt u te uwer verdediging te zeggen?”

„Niets,” antwoordde de jonge luitenant, „want ik wensch eerst te weten, wat ik gedaan heb.”

„Ik stel voor om de getuigen te hooren,” riep de officier van justitie.

Als eerste getuige verscheen miss Lizzy Walker.

Zij verhaalde de komst van den luitenant in het pension harer moeder en dat het vermoeden bij haar opgekomen was, een spion voor zich te hebben. Omdat de luitenant vele dienstbrieven ontving, werd zij in dat vermoeden versterkt. Daarop had zij den inspecteur van politie Baxter dit medegedeeld en deze had den beklagde op den dag dat hij de vestingwerken bij Hastings photographeerde, gearresteerd.

„Wat hebt u hierop te uwer verdediging in te brengen?” vroeg de president aan den luitenant.

Luitenant Flinte streek over zijn knevel, begon te lachen, zoodat zijn witte tanden te voorschijn kwamen en zeide:

„Ik heb inderdaad een der vestingwerken van Hastings gekiekt en koesterde zelfs de hoop, dit vestingwerk te bestormen, — maar dat is mij tot mijne spijt niet gelukt.”

De president keek den luitenant verwonderd aan.

„Hebt u een der vestingwerken willen bestormen, mijnheer de luitenant, hoe dacht u dat te kunnen doen.”

„Dat is zeer eenvoudig, uw Lordschap,” antwoordde luitenant Flinte. „Want dit gedeelte van de vesting staat hier voor u in de getuigenbank.”

Dit antwoord bracht het publiek en vooral de dames aan het lachen, zoodat de president stilte moest gelasten.

Waarop de president zeide: „Ik verzoek u om met de rechters niet te schertsen.”

„Ik scherts niet. Uwe Lordschap kan zich uit de van mij in beslag genomen platen er van overtuigen, dat deze mooie Engelsche vesting, die van mij een spion maken wil, door mij gekiekt is. Zij zal u er ook van kunnen overtuigen, dat zij mijn aanval op haar hart, — met kracht heeft afgeslagen.”

Wederom begon het publiek te lachen.

Men was het er algemeen over eens dat naar alle waarschijnlijkheid dit treurspel in een blijspel zou veranderen.

De president liet zich het in beslag genomen apparaat en de platen overhandigen en begon met de rechters de platen te bekijken.

Meest allen stelden weiden met koeien en schapen voor, of kleine huisjes met ganzen en eendvogels en slechts op een enkele plaat kon men iets van de vestingwallen bemerken.

Maar voor deze vestingwallen stond de mooie Engelsche miss Lizzy Walker. Zelfs de president begon te lachen toen hij de plaat bekeek, die als overtuigingsstuk dienst zou doen.

Ook de overige rechters begonnen te lachen en toen de verdediger, op zijn verzoek, de plaat in handen kreeg, riep hij uit:

„Uwe Lordschap ik moet nu ik deze photographie van de vestingwerken van Hastings zie, constateeren,

dat wij ons ondanks inspecteur van politie Baxter genoodzaakt zien openlijk te verklaren, dat luitenant Flinte volkomen gelijk heeft met hetgeen hij beweert. Ik weet waarlijk niet hoe men den luitenant van spionage kan verdenken en geloof dat het wel het beste zal zijn dat de luitenant onmiddellijk in vrijheid wordt gesteld, opdat hij zijn plezierreis verder kan voort zetten.”

Maar de officier van justitie dacht er anders over en zeide:

„Ik blijf er bij, dat wij hier te doen hebben met een Pruisischen spion.

Hij heeft wel is waar miss Walker op het portret gebracht, maar dat deed hij juist om zijn doel te bemantelen.

Want juist een spion legt er zich op toe om op deze manier zijn doel als het ware achter een sluier te verbergen.

De beklagde heeft het zwakke gedeelte der vesting dadelijk ontdekt en gefotografeerd.”

Thans kreeg luitenant Flinte het woord.

Hij keek den officier van justitie met een spottend lachje aan en antwoordde:

„Mijnheer de officier van justitie heeft gelijk, want daar waar ik de vesting opnam, bevond zich inderdaad het zwakke punt, of beter gezegd iemand van het zwakke geslacht. Maar ter eere van de Engelsche dames moet ik bekennen, dat de officier van justitie zich heeft vergist, want dit zwakke punt is gebleken zeer sterk te zijn. Op het overige van hetgeen de officier van justitie gezegd heeft, wensch ik niet in te gaan.”

De rechters trokken zich in raadkamer terug en toen zij na eenige oogenblikken teruggekeerd waren, deelde de president mede, dat luitenant Flinte vrijgesproken was, maar dat hij gedurende zijn verblijf in Engeland er een geldelijken borg voor stellen moest om zich niet meer te bemoeien met vestingwerken of andere militaire zaken.

Eenige uren later bevatten de Engelsche bladen de vrijspraak van den luitenant, terwijl geheel Londen zich vermaakte over diens geestigheid.

Maar Baxter kreeg een boetepredikatie van de „vloer” en verheugde zich er over dat men hem in deze zaak niet als hoofdpersoon behandeld had.

Hij vermoedde niet dat Raffles weer aan het werk was en dat hij toch wel heel spoedig zou moeten optreden als de hoofdpersoon in een spionagezaak.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een brief.

Eenige dagen later zat John C. Raffles met zijn jongen vriend Charly Brand des voormiddags in de salon van het pensionnaat, waar zij nog steeds woonden. Maar heden ontbrak de vroolijke stemming, die er gewoonlijk heerschte.

De jonge secretaris had dadelijk opgemerkt, dat zijn vriend en meester erg zenuwachtig was.

Lord Lister stak een sigaret op, maar wierp die spoedig weer weg. Verscheidene keeren streek hij met zijn hand over zijn voorhoofd alsof hij zijne gedachten bijeen wilde zamelen.

In den loop der jaren had Charly Brand de onderzinking opgedaan, dat de Groote Onbekende er niet van hield door nieuwsgierige vragen gestoord te worden en zoodoende wachtte hij kalm totdat Lord Lister hem van zelf de oorzaak zijner zenuwachtigheid zoude mededeelen.

Zijn geduld werd niet op een al te groote proef gesteld. Want plotseling stond John C. Raffles op en zeide:

„Ik was gisteravond weer in de residentieclub en trof daar zoowel baronet Huggins als de heer die aan het ministerie van marine geaccrediteerd is. Ik luisterde daar een gesprek tusschen hen af waarvan de inhoud was, dat de baronet zich morgen vroeg naar Southampton wil begeven, om, ingevolge een opdracht der Fransche regeering de landbatterijen en havenversterkingen aldaar te teekenen.

Dat moet natuurlijk in ieder geval worden tegengegaan. Daar ik zelf niet weg kan, moet jij in mijn plaats optreden.”

De jonge secretaris was niet erg in zijn schik met deze opdracht; maar het kwam ook niet bij hem op om den Grooten Onbekende tegen te spreken.

Daarom antwoordde hij:

„Het is goed, Edward. Ik verzoek je slechts om mij

de meest nauwkeurige mededeelingen te doen.”

De Groote Onbekende nam een nieuwe sigaret uit zijn étui, stak die op en ging voort:

„Je moet je photographietoestel medenemen en in de nabijheid van den baronet zien te blijven. Ik heb gehoord, dat hij met den eersten trein, die om half zes van het Victoriastation vertrekt, reizen wil. Zorg er dus voor vroegtijdig genoeg aan het station te zijn, om den trein niet te missen.

Ik verwacht dat je den baronet goed in het oog zult houden, zonder dat hij iets bemerkt.”

„Ik zal alle mogelijke moeite doen, Edward, om je tevreden te stellen,” antwoordde de jonge man.

„Heb ik anders niets te doen?”

Lord Edward Lister gaf een ontkennend antwoord.

„Laat al het andere maar aan mij over. Ik ben het op dit oogenblik nog niet met mij zelve eens, op welke manier ik de beide misdadigers aan het gerecht zal overleveren. Je weet immers bij ondervinding, dat ik eerst in het laatste oogenblik een vast besluit neem.” Daarna stond hij op, liep eenige keeren heen en weer en zeide ten slotte:

„Ik verzoek je om voór het schrijfbureau plaats te nemen. Ik wil je een brief dicteeren.”

Toen de jonge secretaris plaats genomen had, moest hij het volgende schrijven:

„Zeer geachte heer inspecteur van politie!

Ik gevoel mij verplicht weer met u in correspondentie te treden. Ik weet wel is waar, dat u niet blijde zult zijn wanneer u de onderteekening van dezen brief zult gelezen hebben. Maar u zult het zeker toestemmen dat ik u bij ernstige dingen nog nooit voor den gek heb gehouden.

Het is een ernstige zaak, waarover ik u heden schrijf en het betreft het volgende:

Op grond van een gesprek, dat ik gisteravond

in een club heb afgeluisterd, ben ik tot de overtuiging gekomen, dat zich in de voornaamste Londensche kringen een spion bevindt die door de Fransche regeering betaald wordt.

Deze man is van plan om zich morgen voormiddag naar Southampton te begeven, om aldaar de havenversterkingen en strandbatterijen voor de Fransche regeering te teekenen. Daar er geen tijd verloren mag gaan is het niet mogelijk dat ik hier van aan andere autoriteiten kennis geef. Ik wend mij dus tot u met het verzoek, om de misdaad van

landverraad nog te voorkomen en den man te arresteeren.

Ik geef u er mijn woord van eer op, dat deze brief de volle waarheid bevat en verwacht dat u uw plicht zult kennen; nadere mededeelingen kan ik u tot mijne spijt niet verstrekken, maar als u met uwe agenten de omstreken van Southampton doorzoekt, dan zal het u zonder twijfel gelukken den misdadiger te arresteeren.

JOHN C. RAFFLES."

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De uitwerking.

Inspecteur van politie Baxter was sedert de mislukte spionnagegeschiedenis juist niet in een best humeur.

Hij was weer, tot ergenis van de „vloot”, zijn vroegere levenswijze begonnen, schold en critiseerde op dingen, waarmede hij zich maar niet had moeten bemoeien, daar hij er volstrekt geen verstand van had.

Toen hij dien morgen den brief van Raffles ontving, las hij niet eerst den brief, doch wilde het ongeluk, dat hem eerst de onderteekening in het oog viel.

Als door een wesp gestoken, sprong hij van zijn schrijfbureau op en deed de „vloot” opschrikken door zijn manier van handelen.

„Wat scheelt u, inspecteur?” vroeg Marholm en sprong van zijn stoel op.

„Kom eens hier, Marholm, kom eens hier en kijk eens, wat daar op het schrijfbureau ligt.”

De „vloot” ging naar Baxter en bekeek den brief.

„Maar wat mankeert u dan, inspecteur, waarom bent u zoo geschrokken? Is daar een vergiftig insect of iets anders?”

„Een brief — een brief — mijn beste Marholm.”

Hij pakte de „vloot” met zoo veel geweld bij de schouders, dat deze een kreet van pijn slaakte.

„Ik zie, dat daar een brief ligt, inspecteur, doch dat is toch geen reden, om daarvan op dusdanige wijze te schrikken.”

„Jawel, mijn beste Marholm, dat is ontzettend; lees maar de onderteekening.”

De „vloot” ging naar het schrijfbureau, boog zich over den brief en las het hem zoo wel bekende schrift van John C. Raffles.

Hij lachte in stilte, toen hij zich nogmaals het ontstelde gezicht van den inspecteur van politie voorstelde.

Daarna keerde hij zich langzaam om en keek naar Baxter, die nog altijd op dezelfde plaats stond en naar het schrijfbureau keek.

„Een brief van Raffles!” riep Marholm. „Bent u van den naam Raffles zoo geschrokken?”

Baxter drukte zijn beide handen op den buik, alsof hij hevige maagpijn had.

„Jawel, mijn beste Marholm, jawel! Je weet toch, dat ik zijn naam niet hooren kan. En nu had ik reeds geloofd, dat die kerel Engeland voor goed had verlaten en zich ergens op een expeditie op de Zuidpool bevond, en in plaats daarvan zal het lieve leven weer opnieuw beginnen. Daar ligt een brief van hem, Raffles heeft

zeker weer de een of andere grap met mij voor."

„Ik geloof niet, mijnheer de inspecteur, dat John C. Raffles, de Groote Onbekende, met u een grap voor heeft, want dan had hij het u niet van te voren medegedeeld; ik zou u toch aanraden, dezen brief eerst kalm te lezen, voordat u daarover zoo schrikt. Wie weet, of Raffles u niet op de een of andere manier van dienst wil zijn."

„In geen geval lees ik dezen brief, mijn beste Marholm, ik denk er niet aan, ik heb namelijk eens gelezen, dat er een vergif bestaat, waar men alleen schrijfpapier mede besmeert, en het aanpakken alleen voldoende is om den persoon die dit doet, naar de andere wereld te helpen. Deze Raffles acht ik tot alles in staat."

De „vloot" had moeite om niet in een schaterlach uit te barsten.

De inspecteur van politie Baxter scheen weer op den goeden weg te zijn, een idioot te worden.

„Maar inspecteur," zei de „vloot", „sedert wanneer hebt u dan gehoord dat Raffles een moordenaar is?"

„Zeker, zeker," steunde Baxter, „die kerel haat mij zóó vreeselijk, dat ik waarschijnlijk de eenige persoon ben, dien hij dood wenscht."

„Maar Raffles denkt daar volstrekt niet aan," riep de „vloot", „het tegendeel is waar, want in al zijn brieven, heeft hij steeds geschreven, dat hij zijn lieven en getrouwen vriend Baxter een lang leven toe wenscht. Hij zou ook inderdaad een gek zijn, wanneer hij zich eenen anderen inspecteur van politie zou wenschen."

Baxter begreep de ironie van deze laatste woorden niet, doch ging op Marholms stoel zitten en zeide:

„Lees mij den brief voor, mijn beste Marholm."

De „vloot" kreeg den brief en las hetgeen Raffles zijn vriend en secretaris Charly Brand had gedictieerd, en dat de spionage van den Engelschen ambtenaar bevatte.

Nadat Marholm geëindigd had, zat Baxter met open mond daar en wist niet, wat hij van den brief denken moest. Eindelijk riep hij uit:

„Dus een nieuwe spionagegeschiedenis en een nieuwe spion in Engeland! Nu gaat John C. Raffles zich ook met de spionnen bemoeien. Neen, mijn beste Marholm, ik denk er niet aan om mij door Raffles te laten foppen en een eerbiedwaardigen Engelschen staatsburger als spion te arresteren.

Neen, Marholm, voor dat ik dat doe, neem ik liever mijn congé en verdwijn van de vlakte."

„Dat behoeft u volstrekt niet te doen inspecteur," zei de „vloot" die nogmaals den brief overlas, „vol-

gens mijne meening bevat deze brief slechts waarheid en bewijst Raffles u daarmede een grooten dienst."

Baxter begon luidkeels te lachen.

„Je wilt je dus werkelijk laten beetnemen, Marholm? Ik heb tot nu toe altijd gedacht, dat juist jij de eenige in het hoofdbureau van politie bent, die zich niet om den tuin laat leiden."

Marholm boog en zeide:

„Ik dank u voor dat compliment, inspecteur. Juist omdat ik mij niet zoo gemakkelijk om den tuin laat leiden beweert ik, dat alles wat Raffles schrijft, waarheid bevat. Het beste zal wel zijn, dat wij zijn wenken opvolgen."

„Neen Marholm en nogmaals neen!" schreeuwde Baxter en sprong van zijn stoel op, „dat is klinkklare onzin. Bedenk toch dat ik den langsten tijd inspecteur van politie te Londen geweest zou zijn, als ik dezen Engelschen staatsman op zijn reis naar Southampton arresteerde!"

„Dat zou zeker het geval worden, als de man geen spion was."

„Heb je dan ooit gehoord, Marholm, dat een Engelsch ambtenaar zich met spionage ophoudt?"

De „vloot" haalde de schouders op:

„Gehoord heb ik het niet, maar waarom zou dat niet mogelijk zijn?"

Baxter stond op en antwoordde:

„Maar kerel! dat is onmogelijk; een dergelijke beschuldiging wordt slechts uitgesproken door iemand als jij en die tot de laagste volksklasse behoort."

„Houd nu op!" antwoordde de „vloot", want hij wilde volstrekt niet, dat men op zijn burgerlijke afkomst zinspeelde.

„Ik ben een even goed staatsburger als u."

„Dat is zoo, Marholm, maar er bestaat toch nog een onderscheid."

„Ik ben nieuwsgierig om dat onderscheid te hooren."

„Engelsche staatsmannen, waarde Marholm, zijn zóó eerbiedigwaardig, als je maar ooit denken kunt."

„Zou daar dan geen enkele schurk onder kunnen zijn?"

„Neen, Marholm; ik blijf er bij, dat Raffles mij met dezen brief een poets wil spelen."

„Inspecteur, ik heb vooral in den laatsten tijd gedacht, dat uw zenuwgestel weer normaal is en dat u kalm over de zaken kunt nadenken. Het kan immers geen kwaad als u bevel geeft, dat eenige agenten morgen met den trein naar Southampton gaan om den man in het oog te houden. Wanneer zij iets verdachts zien

dan kan hij gearresteerd worden. Bedenk eens, welke groote eer u in Engeland ten deel zou vallen als u werkelijk een Engelschen spion arresteerde. In het tegenovergestelde geval, als hij u namelijk niet verdacht voor komt, dan kunt u hem rustig zijn gang laten gaan, zonder u verder om hem te bekommeren."

Nadat de „vloot" nog minstens een half uur op denzelfden toon had gesproken, gaf Baxter aan eenige agenten het bevel, dat zij den volgenden morgen met denzelfden trein, waarmede de spion op reis ging, naar Southampton zouden gaan.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Het drama bij de Chesterkaas.

Den volgenden voormiddag bevonden zich alle partijen aan het station bij den trein die naar Southampton vertrok. Charly Brand met Raffles, die zich als oude boer verkleed had, stapte ook in den trein.

Charly Brand viel den inspecteur Baxter op het perron dadelijk in het oog, omdat hij een photographie-toestel droeg.

Hij wijdde zijn geheele aandacht aan Charly Brand en bekommerde zich niet om den passagier der eerste klasse, die een coupé voor zich alleen nam en den conducteur opdroeg hem niet te storen. Dit was de spion, dien Raffles en Charly Brand vervolgden.

Te Southampton gekomen, wendde baronet Huggins zich dadelijk naar rechts, om bij de vestingwerken te komen.

John C. Raffles, bleef een oogenblik met Charly Brand staan, nam toen met een handdruk afscheid van hem en fluisterde hem toe:

„Volg hem steeds op een afstand van vijftig schreden en let nauwkeurig op hetgeen hij doet.

Als het noodig is, wend u dan tot Baxter en maak hem opmerkzaam op hetgeen de baronet doet, die je zeker met zijn agenten zal volgen. Ik hoop, dat de inspecteur van politie er niet op zal letten, dat ik langzaam, op mijn stok geleund naar de haven strompel."

Raffles bleef nog eenige minuten staan en keek den inspecteur met zijne agenten eenige oogenblikken na.

Daarna stak Charly Brand een sigaret op, ging eveneens naar rechts en volgde denzelfden weg, dien de baronet had ingeslagen en die naar de fortten leidde.

Inspecteur van politie Baxter volgde op een afstand van twintig schreden. Op den baronet sloeg hij geen acht. In zijne oogen was deze een eenvoudig burger uit Southampton, die waarschijnlijk des nachts te Londen was geweest en nu nog eenige beweging wilde nemen voor dat hij naar huis ging.

Charly Brand bevond zich in een vreemden toestand; hij moest zijn onverdeelde opmerkzaamheid richten op den baron en bovendien kon hij wel begrijpen, dat Baxter met zijne agenten hem niet uit het oog verloren.

Deze toestand bracht hem wel eenigszins in verlegenheid en zodoende wist de jonge secretaris niets beters te doen dan de omgeving te bekijken.

Toen bemerkte hij, dat aan zijn rechterzijde, juist tegenover het eerste fort, lage gebouwen stonden, waarvan hij de bestemming eerst niet begreep, te meer toen hij voor een der gebouwen hooge witte bergen zag.

Toen hij nader kwam, rezen er vreemde vermoedens bij hem.

Tenslotte moest hij lachen, want op honderd schreden afstand begreep hij eindelijk, wat dat voor huizen waren.

Deze behoorden bij een groote kaasfabriek en de raderen, die voor de huizen stonden, waren de beroemde Chester kazen die in groote reusachtige schijven daar

stonden, om vervolgens hun weg door de geheele wereld te nemen.

Charly Brand was helaas niet langer in de gelegenheid, daarna te kijken, want baronet Huggins was aan den rand van een boschje gekomen, waar hij naar het scheen van plan was zich langer op te houden.

Maar voor dat hij tot een besluit kwam, keek hij nog eens wantrouwend rond en bemerkte Charly Brand, die langzaam naderde.

De jonge man zag wel, dat de baronet hem scherp aankeek, maar herinnerde zich dat zijn vriend en meester hem had opgedragen om vooral voorzichtig te zijn.

En om den spion van zijn goede trouw te overtuigen, kwam hij op den genialen inval om een kiekje van de kazen te nemen.

Hij haalde zijn camera voor den dag, schoof er een plaat in en richtte het toestel naar de groote ronde Chester kazen.

Maar juist deze geniale inval zou de oorzaak van een catastrofe zijn.

Want nauwelijks had hij op zijn apparaat gedrukt, nauwelijks was de kaas op de plaat verschenen, of men hoorde een oorverdoovend gebrul.

Dit gebrul werd door Baxter veroorzaakt, die met scherpe blikken den verdachten jongen photograaf gevolgd had en nu niet langer zijn zegepraal verbergen kon. Zonder twijfel — de eenvoudig gekleede jonge man was de spion van de Fransche regeering, waarover Raffles hem geschreven had. En deze misdadiger was brutaal genoeg om voor de oogen van den inspecteur van politie, de kustbatterijen en de havenversterkingen te photographeeren!

Deze brutaliteit ging den geweldige van Scotland Yard te ver.

Nog vóór dat Charly Brand iets kwaads vermoedde hadden de agenten hem omsingeld, Baxter trok hem het toestel uit de hand en de dikke vuisten van de Iersche agenten stompten en stootten den jongen man, dat het een aard had.

De dikke inspecteur van politie zag dit met een vrolijk gelaat aan en riep nu en dan:

„Jij vervloekte Fransche spion! Jij vervloekte Fransche spion!”

Daarna werd Charly Brand naar het station gesleept, in een ledigen coupé gebracht en onder bewaking van Baxte. naar Londen terug gevoerd, waar hij dadelijk voor den rechter van instructie zou gebracht worden.

Maar de werkelijke spion, baronet Huggins had, zonder te letten op het in zijn nabijheid afgespeelde

drama, intusschen de landbatterijen en havenversterkingen op een groot vel papier geteekend; daarvoor waren nauwelijks tien minuten noodig geweest; daarna was hij onmiddellijk naar het station teruggekeerd.

In zijn blijdschap over het zoo spoedig gelukte werk sloeg hij geen acht op zijne omgeving en daardoor ontging het hem, dat John C. Raffles hem als zijn schaduw volgde.

Juist toen Charly Brand onder politiebewaking in den spoorwegcoupé plaats nam, kwamen de beide andere reizigers, baronet Huggins en de Groote Onbekende ook weer aan het station.

En allen die pas voor twee uren waren aangekomen, gingen met den trein naar Londen terug.

.....

Te Londen werd de zaak in twee richtingen behandeld.

De hoofdman van Scotland Yard bracht natuurlijk zijn gevangene onmiddellijk voor den rechter van instructie. Wegens het dringende der zaak, nam men Charly Brand reeds binnen een half uur een verhoor af.

De dikke Baxter deed, alsof hij zeer verontwaardigd was en schetste met veel redeneerkracht den rechter van instructie, met welk een list en verstand hij moest optreden om den spion te kunnen arresteren.

Tot zijn spijt had hij niet kunnen beletten, dat de havenversterkingen werden opgenomen; maar het was hem ten minste gelukt om den misdadiger het vluchten te beletten.

De rechter van instructie wendde zich tot Charly Brand.

„Bekent u, schuldig te zijn aan de misdaad, waarvan de inspecteur van politie u beschuldigt?”

Charly Brand schudde het hoofd.

„Ik heb nog nooit groteren onzin gehoord dan het door den inspecteur verklaarde,” antwoordde hij. „Ik ben een rustig burger. Omdat ik den reuk van de Chester kaas van kindsbeen af voor een der fijnste odeurs beschouwde, omdat de reuk daarvan mij meer goed doet dan al de welriekende oliën van het Oosten, daarom heb ik de kaasfabriek gekiekt. Ik wilde ten minste een kiekje in mijn bezit hebben van de fabriek, die mij reeds zoovele genotvolle uren heeft verschaft.”

De rechter van instructie keek hem wantrouwend aan.

Maar Baxter, die zich beleedigd gevoelde, riep:

„De man is niet alleen een verachtelijke spion, maar ook een groote leugenaar. Ik zal u zeggen, waarom hij de kaas photographeerde: omdat hij daaruit de voedingswaarde voor het Engelsche leger wilde leeren

kennen om dat aan de Fransche regeering mede te deelen."

Het bleef onzeker, welk effect deze verklaring had, want op dit oogenblik werd Baxter per telefoon aan het toestel geroepen en hoorde de stem van Marholm, die hem het volgende mededeelde:

„Inspecteur, u hebt een verkeerden spion gearresteerd. Hij, die u gearresteerd hebt, is geen spion. Kom dadelijk naar Scotland Yard en laat om 's hemelswil den jongen man dadelijk los, anders volgt er een nieuwe blamage voor u.

John C. Raffles heeft mij zoo even opgebeld en mij medegedeeld, dat u zich vergist heeft. Zoodra u hier bent, kunnen wij den echten spion dadelijk arresteren."

Dit alles was op zulk een vertrouwelyken toon gesproken, dat de inspecteur van politie er niet aan kon twifelen, dat de „vloot" hem nu de waarheid had medegedeeld, en zoodoende ging hij onmiddellijk uit het gerechtsgebouw, stapte in een rijtuig en ging naar Scotland Yard, waar Marholm hem reeds verwachtte.

Charly Brand, om wien zich niemand meer bekommerde, wachtte nog eenige oogenblikken of het verhoor niet voortgezet zou worden. Maar toen niemand meer belang in hem scheen te stellen haalde hij de schouders op en zeide overluid: „Ezels!" en ging naar huis.

Een kwartier later reden door de Trafalgar Street twee rijtuigen van het hoofdbureau van politie, die met agenten bezet waren en hielden voor no. 63 stil.

Met Baxter en Marholm voorop, stormden de agenten in het huis van baronet Huggins, die juist van het station gekomen was met zijne nieuwe teekeningen.

Hij had juist voor zijn schrijfbureau plaats genomen, de teekeningen lagen uitgespreid voor hem en hij scheen

daarin zoo verdiept, dat hij eerst opkeek, toen hij gedruisch op de trap hoorde, de deur van zijn vertrek werd opengetrokken en Baxter en de „vloot" hem van zijn stoel trokken.

Verbijsterd keek hij den inspecteur aan, die hem toeschreeuwde:

„Ellendige spion, ik arresteer je in naam des Konings en in naam van het Vereenigde Britsche Koninkrijk!"

Toen begreep baronet Huggins, dat hij verloren spel had en liet zich zonder tegenstand wegvoeren. De „vloot", die de teekeningen in beslag genomen had, nam tevens de huissleutels mede.

Juist toen de misdadiger naar het rijtuig der agenten werd gebracht, kwam de ambtenaar van het ministerie van marine, Sir Ernest Barness, er aan, die van plan was zijnen vriend te bezoeken en bij hem te informeren naar het resultaat van diens uitstapje naar Southampton.

Met wijd opengesperde oogen zag hij de politieagenten met den baronet in hun midden en begreep, dat alles verloren was.

Bewegingloos stond hij eenige oogenblikken tegen den tuinmuur geleund, alles danste voor zijne oogen — zijne gedachten waren verward — hij begreep, dat dit het einde was!

Daarop nam hij met de koelbloedigheid van iemand die niets meer te verliezen had, uit den binnenzak van zijn mantel een revolver, drukte het koude ijzer tegen zijn voorhoofd en schoot zich neer.

Een roode vuurstraal, een sterke knal, die door de stilte van de voorname villa-straat klonk en midden tusschen den kruitdamp viel Sir Barness dood neer.

Titel van het volgend nummer (110):

„Op reis naar het geluk”.

EEN ANARCHISTISCHE AANSLAG.

„Mackham”, zei onze chef op een morgen, „eindelijk opent zich een goede kans voor u.”

Vragend keek ik van mijn lesenaar op in het Bureau der Parijsche Veiligheidspolitie, waar ik al sinds een paar dagen bezig was, met het nasuffelen van papieren, den laatsten anarchistischen aanslag betreffende.

„Wij hebben iemand noodig om naar Londen te gaan en daar te zien wat er aan de hand is”, vervolgde de chef van ons departement. „Het gevaar van de onderneming is groot, maar bij welslagen zal de belooning het ook zijn.”

„Ik dank u voor de eer, die u mij bewijst, mijnheer”, haastte ik mij te zeggen, daar hij had opgehouden met spreken, om de uitwerking zijner woorden te zien. „Ik zal mijn best doen.”

„Best. Ik was er niet zeker van of gij, met uw gebrek aan ervaring, wel zulk een taak op u zoudt durven nemen — want, zooals ik reeds zei, het gevaar, dat er aan is verbonden, is niet licht te tellen. Er zijn evenwel eenige omstandigheden, die onze keus in uw voordeel hebben doen uitvallen: gij zijt jong, hebt een goed voorkomen en, dank zij uw Engelsche afkomst en Fransche opvoeding, kunt ge naar believen voor een Franschman of een Engelschman doorgaan.”

„Maar ik heb volstrekt geen ondervinding van recherche-werk”, bracht ik in het midden.

„Dat hindert niet. Ge moet onmiddellijk naar Londen vertrekken, u daar bij een of meer anarchistischen clubs aansluiten en mij getrouw op de hoogte houden. Uw bekendheid met ons bureau-werk zal u wel eenig denkbeeld geven van wat er van u verlangd wordt.”

Ik wist nu precies, wat er van mij verwacht werd, en, om de waarheid te zeggen, had ik er niet veel zin in, maar het was te laat om terug te trekken. Het kon me niets schelen om detective-werk te verrichten, maar het stuitte mij wel tegen de borst om bevriend te worden met de ergste misdadigers en hen tegelijkertijd te verraden.

„Het is de eerste stap op de ladder”, zei de chef, die waarschijnlijk mijn innerlijken tweestrijd had bespeurd: „wie weet, hoever ge het nog brengt.”

„En wanneer moet ik vertrekken mijnheer?”

„Morgen op z'n laatst. Ge zoudt het best doen, met over Dieppe te gaan en deze brieven af te geven aan de beambten, die wij daar hebben. Dat is voor u een gelegenheid om met elk hunner in kennis te komen. Door middel van het gezantschap te Londen kunt gij ons uw verslagen doen geworden, maar in het geval dat er waarschijnlijk een aanslag op handen is, doet ge beter met regelrecht hier te komen. Verzamel zooveel fotografien als ge maar kunt en wordt vooral niet verliefd op een der vrouwelijke anarchistena. Die zouden u op hun beurt wel eens kunnen bespionneeren.”

„Heb daar geen vrees voor mijnheer”, zeide ik en onmiddellijk begon ik de noodige voorbereidselen te maken voor mijn verblijf in Londen en mijn eerste reis over het Kanaal.

Mijn zending slaagde volkomen. Van Maart tot November woonde ik in dat vreugdelooze Londen; een vreeselijke beproeving voor een bewoner van het zonnige Gascogne, zooals ik was. Maar ik verdroeg elke onaangenaamheid met de gedachte, dat ik misschien nog wel eens directeur of zoo van de veiligheidspolitie kon worden.

Ik was lid geworden van een club in Soho en ook van een in de buurt van Tottenham Court Road en weldra werd ik beschouwd als een van de meest vermetele en energieke leden der broederschap.

Het is waar, dat geen enkel onzer plannen tot uitvoering kwam, maar dit gebrek aan welslagen werd aan ongeluk toegeschreven en telkens maakten mijn makkers plannen, onafgeschrikt door het feit, dat verschillende hunner, de een na den ander, gearresteerd waren, zoodra zij vasten voet in Frankrijk hadden gezet om een beraamden aanslag te volvoeren.

Natuurlijk zorgde ik wel, nooit in de buurt van het gezantschap te komen, maar natuurlijk werden mijn berichten aan mijn superieuren met de meest mogelijke stiptheid overgebracht.

„Is er wat nieuws van Desfargues?” vroeg ik onverschillig aan Rudolf Stahl, een van onze leiders, toen hij op een avond laat de club in Soho binnentrad.

„Nieuws”, antwoordde hij met een vloek, die ik hier niet neer zal schrijven, „het ergste! Er moet een verrader onder ons schuilen. Anders kan ik niet begrijpen, hoe de politie elk onzer mannen in handen krijgt, zoodra zij voet in Frankrijk zetten. Desfargues en Schmitz zijn beiden in Boulogne gearresteerd en Manani is dom genoeg geweest, om zich te Hâvre te laten pakken, zoodat ons kostelijk plan geheel in duigen is gevallen. Het is nu een kwestie van een paar dagen, misschien van uren, om Contrader van de guillotine te redden. Ze kunnen hem elken dag terechtstellen. We moeten zien, dat we van nacht wat doen, anders is het te laat.”

Een uur later vergaderde het uitvoerend comité, waarvan ik tot lid was verkozen, om te beraadslagen. Er heerschte een geest van wantrouwen in de vergadering; de een verdacht blijkbaar den ander en mij wellicht ook. Wat mij betreft, ik verdacht niemand, ik wist te goed, hoe alle arrestaties waren uitgevoerd.

Na breede discussies werd besloten, dat er nog een andere poging zou worden aangewend om schrik en ontsteltenis in Parijs te verspreiden, in de hoop, dat wij daardoor het leven van den veroordeelden anarchist zouden kunnen redden. Het bureau der Veiligheids-politie, het hoofdkwartier van het departement van recherche zou het doel van den aanslag wezen. Als deze gebouwen door een aanslag vernietigd werden, zou de zaak der anarchistten een goede schrede vooruit zijn op den weg der overwinning. En om zich te vrijwaren tegen elk verraad, besloot het comité de geheele zaak in handen te geven van Stahl, die zich moest belasten met de noodige voorbereidselen en ook de menschen zou hebben aan te wijzen, die den aanslag zouden bedrijven. Het was drie uur in den ochtend, toen onze vergadering uiteen ging. Tegen vijf uur was ik op weg naar Parijs.

Ik moest een uur te Newhaven wachten, eer het getij het de Diepper boot mogelijk maakte in zee te gaan. Het was een gure morgen en in de wachtkamer was het alles behalve plezierig. Ik troostte mij evenwel met de gedachte, hoe uitstekend ik de gevaarlijke taak die mij was opgedragen, ten uitvoer had gelegd. En de reis naar huis, die ik nu ging maken, zou het zegel zijn op al mijn werk; wat het plan van Stahl ook mocht zijn, door mijn toedoen zou het mislukken. Van nu af aan was mijn toekomst verzekerd; alleen begreep ik, dat het in mijn belang zou zijn om voortaan bij mijn oude clubgenooten zoo ver mogelijk uit de buurt te blijven. Zoo droomde ik wakend over mijn toekomst, toen ik een lichte aanraking op mijn arm voelde. Ik ben alles

behalve ongalant en als ik dus zeg, dat het een dame was, die mijn bijstand inriep, zullen mijn lezers begrijpen, dat ik voor het oogenblik alle anarchistten en hun helsche plannen en samenzweringen vergat. En dit te meer, daar de jonge dame een jaar of achttien, negentien was en zeer schoon. Zij zag bleek en haar groote, donkere oogen vertoonden sporen van pas vergoten tranen.

„Gaat mijnheer naar Parijs!” vroeg zij mij in uitstekend Fransch.

„Ja, mejuffrouw. Kan ik u ook in iets van dienst zijn?”

Zij keek mij, alvorens te antwoorden, zoo dankbaar aan, dat haar mooie oogen mijn hart sneller deden kloppen en op het eerste gezicht was ik reeds verliefd op haar. En waarom zou ik dat ook niet; mijn toekomst was immers verzekerd?

„Ik ben zoo in verlegenheid”, zeide zij, „mijn broeder moest van Brighton komen om mij hier te ontmoeten en nu is de trein zonder hem aangekomen.”

„Misschien komt hij wel met den volgenden trein.”

„Dat zou te laat zijn. Wij moeten naar Parijs.”

„Mejuffrouw, het zal mij een genoegen zijn, de plaats van uw broeder te vervullen, als u mij dat zoudt willen toestaan.”

„U is wel goed mijnheer, maar ik zou bij Dieppe toch teruggestuurd worden, misschien wel gearresteerd — wie weet! want mijn broeder heeft de paspoorten van ons beiden. En ik moet van avond in Parijs zijn — mijn moeder ligt op sterven. Hoe dom ook van Adolph om den trein te missen. O, mijn God, wat moet ik doen?”

Zij verborg haar gelaat in haar zakdoek en snikte hevig. Terwijl ik nog aarzelde wat ik moest doen om het verdriet van het jonge meisje te stelpen, ging de bel van de stoomboot — het signaal voor de wachtende passagiers om aan boord te komen. Plotseling ofschoon met blijkbare inspanning, richtte het meisje zich op uit haar gebogen houding, droogde haastig haar tranen en nam een klein, zwart taschje op, dat naast haar lag.

„Permitteert u me”, zeide ik.

„Het is nog al zwaar mijnheer”, zeide zij, „naar dat het groot is; het behoort van mijn broeder en bevat eenige koperen etsplaten. Ze zijn zoo kostbaar, dat ik ze niet in het net durf leggen. Misschien heeft u wel eens van mijn broeder gehoord, Eugène Guerin?”

Ik had de Parijsche artisten, alvorens naar Engeland te gaan, heel goed gekend en herinnerde mij

Eugène Guérin als een jongmensch van veel belovend talent. Terwijl ik mijn reisgenoot vertelde, namen wij plaats aan dek van de „Greta” en maakten de matrozen reeds toebereidselen tot het vertrek.

Onze reis was een van de aangenaamste, die ik ooit heb gedaan. Een heldere morgen vroeg in het voorjaar, de zee glad als een spiegel en een gezellige prettige reisgenoot om den tijd te verdrijven, dit alles en het feit, dat ik na een lange afwezigheid naar mijn vaderland terugkeerde, bracht mij in een zoo genoegelijke stemming, als waarin ik zelden heb verkeerd. Mijn reisgenoot was van tijd tot tijd in gedachten verdiept, hetgeen natuurlijk het gevolg was van de ziekte harer moeder. Wij deden elkander verschillende vertrouwelijke mededeelingen en ofschoon ik voorzichtig genoeg was om haar niet precies te zeggen wat mijn beroep was, was zij toch verrukt te vernemen, dat ik in dienst was van den staat.

„Ge moet ons in Parijs eens komen bezoeken, mijnheer Markham” — zoo sprak zij mijn naam uit.

„Ik weet zeker, dat mijn broeder er zeer mee zal zijn ingenomen.”

„En iemand anders ook?” verstoutte ik mij te zeggen.

„Nu wilt ge te veel weten. Dat zal ik u wel vertellen, als wij elkander weder zien. Maar, ach, wij zijn dicht bij Dieppe en hoe moet ik door al die vreeselijke detectives heen komen? Ze zullen mij toch niet in de gevangenis stoppen, wel?”

„Dat hoop ik niet mademoiselle, maar ze kunnen u terugzenden naar Newhaven.”

„O, maar, mijnheer, ik moet er door, ik moet!”

Intusschen verdrongen zich de passagiers voor de smalle plank, die van de boot op de kade werd uitgelegd. Aan het einde stonden een aantal detectives, met de meesten waarvan ik bekend was. Mijn plaids hing over mijn rechter arm, terwijl ik in die hand het taschje mijner reisgenoot droeg. Bedeesd legde zij haar geschoeid handje op mijn linker arm. Wij kwamen niet hard vooruit, want er waren veel passagiers en hun paspoorten en bagage werden aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen. Eindelijk was het mijn beurt.

„Hallo, Markham!” zeide Chollet, die daar expres van uit Parijs was gestuurd, „we verwachtten je niet. Iets nieuws?”

„Ja, heel veel”, fluisterde ik.

„Daarvoor kom ik juist over.”

„En mevrouw! We hebben er nooit van gehoord, dat je getrouwd bent, jou oolijkert!”

Hij maakte een diepe buiging. De dame aan mijn arm beantwoordde zijn groet bevallig en zeide:

„Het zal mij een groot genoegen zijn, de vrienden van mijn man in ons nieuw huis te Parijs te ontvangen. Kom, Albert, wij houden de andere menschen op.”

Het volgend oogenblik snelden wij naar den trein, terwijl mijn reisgenoot mij in uitbundige bewoordingen haar dank betuigde.

Wij bereikten Parijs zonder verder eenige ontmoetingen, daar aangekomen, zette ik mijn reisgenoot in een fiacre en beloofde, haar den volgende morgen te zullen komen bezoeken. Ik meldde mij aan het hoofdbureau, waar ik bijzonder hartelijk werd ontvangen, daar mijn werkzaamheden op prijs werden gesteld. 's Avonds kwam ik weer terug, thans voorzien van een volledig geschreven verslag en alle bijzonderheden aangaanden den beraamden anarchistischen aanslag. Ik zat met mijn chef te praten, toen plotseling de kamer, waarin wij ons bevonden, scheen te schudden, men hoorde een gerinkel van gebroken ruiten en daarop een ntzettende knal...

Toen ik weer bijkwam, bevond ik mij in het hospitaal, vreeselijk in mijn zenuwgesteld geschokt, maar gelukkig zonder verlies van ledematen. Anderen van onze mannen waren niet zoo gelukkig geweest. Ik vernam, dat er een bom was ontploft in het Bureau van den Veiligheidsdienst en dat het geheele gebouw was vernield en verschillende beambten waren gewond. Onmiddellijk na de ontploffing had men een man gearresteerd en de inhoud van een zwarte tasch, die men in zijn bezit had gevonden, had tot verdere arrestaties geleid. Mijn tegenwoordigheid werd bij het voorloopig onderzoek dringend vereischt, daar één der gearresteerden, zoo niet meer, gebleken waren uit Londen te komen en men dacht, dat ik in staat zou zijn belangrijke mededeelingen te doen aangaande hun identiteit.

Zoo werd ik dan, den eersten dag dat de dokters mij wilden veroorloven de kamer te verlaten, naar het huis van den ambtenaar gebracht, die met de instructies belast was. In de voorkamer binnengelaten, zag ik Chollet zitten; maar hij herkende mij in het geheel niet, toen ik, terwijl ik langs hem ging, hem toeknikte. Mijn hoofd was gedeeltelijk in een verband gewikkeld en ontegenzeggelijk was mijn geheele voorkomen veranderd. Maar dat was niet de reden, waarom hij mij niet goeden dag zeide. Ik kende niet een van de eerste twee gevangenen, die binnen werden geleid; en nu werd er een jonge

vrouw binnengebracht, gevolgd door Chollet, die in zijn hand een zwarte tasch droeg, welke ik mij flauw herinnerde als eens vroeger te hebben gezien.

„Sla uw voile op”, zeide de ambtenaar tot de gevangene. „Kent ge die vrouw?” richtte hij daarna tot mij het woord.”

„Spreek op, Albert, zeg hun de waarheid”, zei de gevangene.

En toen wenschte ik, dat de ontploffing mij maar gedood had; het was mademoiselle Guérin, die voor mij stond.

Bij de terechtzitting moest ik tusschen de drie anderen op de bank der beschuldigten plaats nemen en het zou er voor mij slecht hebben uitgezien, als mademoi-

selle Guérin niet een volledige bekentenis had afgelegd, die, mij zelf uitgezonderd, iedereen vermaakte, vooral toen zij beschreef hoe zij mij er toe gekregen had de noodlottige bom te dragen en haar te Parijs binnen te loodsen, zonder dat men haar naar haar papieren had gevraagd.

„Wij hadden hem in Londen gevonden”, aldus besloot zij, „en vonden het geschikt dat hij ons helpen zou.”

Zij werden tot veeljarige gevangenisstraffen veroordeeld. Ik kreeg een jaar en toen ik weer vrij kwam, was mijn betrekking vergeven.

En toch, lezer, zoudt gij in dezelfde omstandigheden wel anders hebben gehandeld?

DE DOOD VAN DEN MARSGAST.

Ik moest mij weder bij mijn regiment vervoegen, dat op weg was van Toulon naar Algiers, maar een averij aan de machine had het vertrek een paar dagen doen uitstellen. Ik maakte van dat gedwongen oponthoud gebruik om het arsenaal, de stad en de omstreken te bezichtigen en ik wilde ook de gelegenheid niet voorbij laten gaan om de batterij te bezichtigen, eertijds gecommandeerd door kapitein Bonaparte. Ik moest te dien einde een eind de rivier opvaren tot het hospitaal van Sint Mondrier. Ik begaf mij dus naar de haven en scheepte mij in in een der talrijke vaartuigen, die in de buurt van Pachache liggen. De équipage bestond uit een ouden zeeman en een jongen van een jaar of twaalf, doch de man leek mij zoo oud en afgeleefd, dat ik spijt had, hem genomen te hebben.

Maar ik bleef om hem niet te leur te stellen — en de boot was het zindelijkst en netst van allen, die er lagen.

Een kleine bries uit het oosten veroorloofde het zeil te hijschen en de oude man nam het roer ter hand, terwijl de jongen zorgvuldig de voetstappen wegpoetste, die ik op het kraak zindelijke dek achtergelaten had.

„Is dat je kleinzoön?” vroeg ik om het gesprek te openen.

„Ja, en een brave jongen, dat zeg ik u”, antwoordde de oude man trotsch — en het kind, blozende van plezier over dat compliment, ging voort ijverig te poetsen.

„Ge kunt de geheele haven rondgaan, maar nooit zult ge een schip zien, dat zoo goed in orde wordt gehouden als de „Marie Therèse” en hij alleen is daar de oorzaak van. Ik help hem alleen een handje bij het hijschen van 't zeil en bij het laveeren. Zonder dat kan hij alles alleen doen, want hij kan even goed sturen dan ik.”

„Maar ge schijnt mij wel wat oud voor zulk een baantje.”

„Wanneer de jongeren dood zijn, dan moeten de ouden wel werken. Ik zal mijn rust eerst nemen, wanneer de jongen groot genoeg is om zelfstandig op te treden. Wij hebben thuis twee vrouwen te onderhouden.”

„Is zijn vader dan dood?”

„Zijn vader en zijn oom ook.”

De oude matroos veegde met zijn hand eën traan weg, die over zijn gebruinde wangen rolde.

„Vergeef mij, vriend, wanneer ik u pijn gedaan heb, ik had zulke droevige herinneringen niet op moeten wekken.”

„Geen verontschuldiging, mijnheer, ik praat er integendeel nog eens gaarne over. Wanneer de jongens sterven als de mijne, dan kan ik daar trotsch op zijn.”

„Zijn zij dan in den oorlog gesneuveld?” vroeg ik.

„Een slechts, de jongste. Hij was bij de inneming van Thuyen—Quan. Hij was met zijn compagnie een riviertje overgetrokken, doch tot z'n middel in het slijk en oeverriet blijven steken. Hij was onder de eersten, maar zijn handen, vol modder en slijk, konden de steenen, welke als houvast dienden, niet grijpen en hij zonk al dieper en dieper. Toen kwam een Chinees — Gods toorn kome over hem — en sloeg hem het hoofd af. Hij is als soldaat gestorven maar buiten zijn schuld, hij was ook een goed matroos.”

„En de ander?”

„Hij is als zeeman gestorven.”

„Bij een schipbreuk?”

„Neen, maar op een zelfde manier. Hij was matroos 1ste klasse aan boord van de „Belle Pomène”. Op weg van Rio naar Montevideo, werden zij door een vreeselijken storm overvallen. De zon scheen aan een wolkelloozen hemel, maar de storm was er des te heviger om. De golven hadden dezelfde kleur als kattenogen en het fregat verdween er tusschenbeiden geheel onder. Twee Amerikaansche clippers wilden hulp verleenen, maar de kapitein wees hen af.

Het schip was sterk gebouwd en de bevelvoerder een knap zeeman. Niemand dorst iets te zeggen, omdat de commandant geen aanmerkingen wilde hooren, maar toch was men niet gerust. Men had wel vertrouwen in het fregat, maar men vreesde elk oogenblik het want in zee te zien storten.

Tegen tien uur 's morgens hoorde men eensklaps een vreeselijken knal. Het groote marszeil sloeg los en sleepte in zijn vaart het kraaiennest mede. De marsgast werd gewond omlaag gedragen.

„Laat den marsgast vervangen”, zeide de commandant tot den eersten officier.

En hij hervatte zijn wandeling over de brug met de handen in de zakken.

De officier aarzelde. Het was ook geen kleinigheid om bij zulk weder iemand in den top van den mast te sturen, waar hij elk oogenblik in 't gevaar verkeerde, naar beneden te storten.

„Bent u doof, mijnheer?” vroeg de commandant gestreng.

Er was een vreeselijk lawaai veroorzaakt door het loeien van den wind, op het schip, maar iedereen had de oogen op den kapitein gericht.

„Tweede marsgast voor”, commandeerde de officier.

De bootsman floot en mijn zoon kwam naar voren, gereed om in den mast te klauteren.

Bij elken stap moest hij zijn beenen en handen aan het touw slaan om niet naar beneden te storten. Ik zal u niet al de verschillende manoeuvres vertellen, dat interesseert u toch niet. Na veel moeite, was de nieuwe marsgast boven gekomen, maar nu moest hij zich er staande zien te houden. Wanneer een matroos weet, dat zijn kapitein een wijs man is, die geen bevel zal geven, of het moet hoog noodig zijn, dan heeft hij zijn leven voor zulk een man veil.

De mijne moest er het zijne bij inschieten. Hoe het kwam, weet ik niet, doch hij verloor zijn evenwicht en stortte in zee.

„Man overboord!”

Niettegenstaande het loeien der orkaan hoorde iedereen dien kreet. Men gevoelde, dat hij verloren was, want wanneer er een boot uitgezet zou worden, zou die oogenblikkelijk stuk geslagen worden en haar bemanning zou het leven verliezen.

Niettegenstaande dat stond ieder gereed op 't eerste bevel de booten uit te zetten.

De kapitein wierp een blik op de bemanning en hervatte zijn koortsachtige wandeling, recht voor zich uitstarende, als raadpleegde hij den goeden God; hij zag zoo wit als marmer, hij, die nooit vrees kende. Aller oogen waren op hem gevestigd, wachtende op zijn beslissing.

Zou hij het leven van zeventien man in de waagschaal stellen of den marsgast ter dood veroordeelen?

Hij stond stil, de armen over de borst gekruist, vlak bij de groote sloep.

„Vrijwilligers voor!”

Niemand mankeerde op het appèl, officieren en matrozen verdrongen elkaar om vooraan te komen.

„Wat een brave lieden”, murmelde hij, zijn gelaat met zijn handen bedekkend.

En de tranen liepen door zijn vingertjes.

Toen hij het hoofd ophief, was hij kalm, zijn besluit was genomen.

„Ieder op zijn post, marsch!”

En hij hervatte zijn wandeling.

De marsgast was veroordeeld. Langzaam, zonder een woord te zeggen, werd het bevel uitgevoerd; die mannen, welke men verbood te sterven, gehoorzaamden slechts schoorvoetend.

Daar, niet ver van het schip, zag men den ongelukkigen Jean worstelen met de golven.

De brave jongen zwom krachtig, maar hij kwam slechts langzaam vooruit. Men zag al zijn bewegingen in het door de zon verlichte water; hij verloor het fregat niet uit het oog.

Alles wat voor de hand kwam werd hem toegeworpen: reddingsboeien, banken, eendenkooien. Een oogenblik dacht men, dat hij gered was; hij had een eendenkooi kunnen grijpen, maar een golfslag draaide de kooi om.

Daarop werden zijn bewegingen onregelmatig. Zijn oogen schenen uit hun kassen te puilen, toen hij zijn kameraden aanzag, die daar stonden met een door smart toegeknepen keel.

„De priester”, zeide de commandant met sidderende stem.

De priester bad, op de knieën liggend.

De commandant hief hem op.

„Priester, die man gaat sterven, wij kunnen zelfs niet beproeven hem te redden. Gij alleen kunt hem aan een hoogere macht overgeven, doe uw plicht.”

En hij ontblootte het hoofd.

De priester ging naar den achterstevan van het schip. Zijn zwart gewaad teekende zich scherp af tegen de blauwe lucht en zijn lange witte haren fladderden in den wind.

Hij bad lang en ernstig en zijn gelaat scheen den veroordeelde te willen troosten.

Als door één gedachte beziel, wierpen allen zich blootshoofds op de knieën. En gedurende het geheele gebed, te midden van het woedende gelioci van den storm, kon men diepe snikken hooren.

Al was het geheele schip te gronde gegaan, niemand zou opgestaan zijn.

En de marsgast worstelde nog altijd met den dood, het oog gevestigd op het fregat. Toen werden zijn bewegingen zwakker, hij bleef met uitgestrekte armen roerloos liggen en verdween toen voor altijd in zee.....

„Wacht voor, scheepsvolk omlaag”, commandeerde de eerste officier met bevende stem.

Gedurende vele dagen werd er aan boord van het fregat gelachen noch gezongen.

Daarom is het, mijnheer, dat gij den ouden matroos en den kleinen knaap daar als de equipage van dit scheepje ziet fungeren.”

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.